

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת כי תבוא • כ' אלול ה'תשפ"ב

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'תס"ו

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע • הלכות,
מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים • יומנים ותאריכי
חב"ד • שניים מקרא ואחד תרגום

אחד החסידים שהגיע אל כ"ק מו"ח אדמו"ר מלמברג לאוטווצק ביקש שהרבי יאמר 'חסידות'. וכשאמר הרבי שזמן אמירת חסידות הוא ביום השבת, השיב החסיד, שבבואו אל הרבי הרי זה אצלו שבת. בשמעו את דבריו, קרא הרבי את האטשע, ואמר לפניהם מאמר חסידות!

וכיון שכן, הרי במשך זמן היותו כאן, עליו לפנות ולרוקן את עצמו ולצאת מכל ההגבלות שיש לו בהיותו בביתו מצד הסביבה כו', ולדוגמה: להיותו עשיר ומכובד, "א' מזרח איד", צריך להיות לבושו באופן מסויים, ואין זה מתאים שיהיה לו עסק עם בחורי ישיבה, וכיוצא בזה בשאר הגבלות.

יש לייקר את הזמן שנמצאים כאן, אשר עם היותו זמן קצר יכולים לפעול בו יותר ממה שיכולים לפעול במשך זמן ארוך בהיותו בביתו, כיון שבהיותו כאן אינו מוגבל בכל ההגבלות שמוגבל בהיותו בביתו. והזמן שנמצא כאן יפעל גם על משך הזמן שיחזור לביתו, שגם אז לא יהיה מושקע כו', ויהיה ניכר עליו היותו חסיד ליובאוויטש...

(תורת מנחם ח"ז עמ' 279)

4 < דבר מלכות • 8 < משיח וגאולה • 9 < ניצוצי רבי • • 14 < יומן מבית חיינו
 • 18 < עת לדעת • 19 < לוח השבוע • 21 < שניים מקרא ואחד תרגום

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחה החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה							
ו', כ' באלול	5.12	4.23	5.34	6.32	9.28	12.36	1.07	6.46.3	7.10
ש"ק, כ"א באלול	5.13	4.24	5.35	6.32	9.28	12.35	1.06	6.44.9	7.09
א', כ"ב באלול	5.14	4.25	5.35	6.33	9.29	12.35	1.06	6.43.6	7.08
ב', כ"ג באלול	5.14	4.26	5.36	6.34	9.29	12.35	1.05	6.42.3	7.06
ג', כ"ד באלול	5.15	4.26	5.37	6.34	9.29	12.34	1.05	6.41.0	7.05
ד', כ"ה באלול	5.16	4.27	5.37	6.35	9.29	12.34	1.04	6.39.6	7.04
ה', כ"ו באלול	5.16	4.28	5.38	6.35	9.29	12.33	1.04	6.38.3	7.02
ו', כ"ז באלול	5.18	4.29	5.39	6.36	9.29	12.33	1.03	6.36.6	7.01

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תבוא - שליחות	18:04	19:21	18:26	19:23	18:15	19:22	18:26	19:22
ניצבים	17:55	19:11	18:17	19:13	18:06	19:13	18:16	19:13

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

מערכת: מנחם מענדל שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,
 אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי, לוי יצחק שייקביץ

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

ISSN 7474-0793 • ניליון 1466

כיי-תבוא | הכלי הפשוט שמביא לשלימות

ונמצא שבעניין דביכורים מצינו ב' קצוות: מצד אחד - הרי זה עניין הכי נעלה, וביחד עם זה - בהכרח שיבוא ב"כלי" (מדידה והגבלה) דווקא, כלי גשמי כפשוטו. ולא זו בלבד שאין כל סתירה בין ב' קצוות הנ"ל, אלא אדרבה - הבאת הביכורים למקדש נעשית על-ידיזה שמניחים אותם בכלי, ובפשטות - שאוחזים ב"כלי" ועל ידו מביאים את הביכורים לבית המקדש.

דווקא על-ידי העבודה במעשה בפועל, בעולם-הזהה התחתון שאין למטה ממנו, פועלים עילוי ושלימות בכל סדר השתלשלות מכיון שעל-ידיזה נשלמת הכוונה דדירה בתחתונים.

(תורת מנחם תשד"מ ח"ד עמ' 2545)

מצוות ביכורים נוהגת בארץ ישראל בלבד, מפירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל ובפירות אלו גופא "מראשית כל פרי האדמה", הפירות המובחרים ביותר. והנה למרות גודל העילוי וההפלאה של פירות הביכורים, אנו מוצאים שישנו חיוב להביא אותם בכלי דווקא, "ושמת בטנא", שזוהי מדידה והגבלה הכי גדולה!

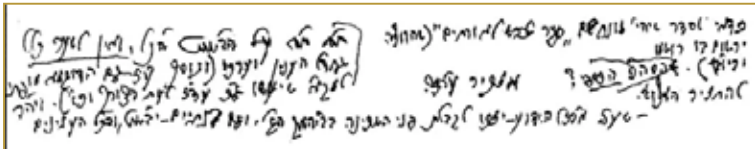
ומהו ה"כלי" שבו ועל ידו מביאים את הביכורים? לא כלי רוחני אלא כלי גשמי דווקא, סל כפשוטו, ובוזה גופא דבר הכי תחתון, לא "כלי מתכות", "קלתות של כסף וזהב", שאז "חוזר הכלי לבעליו", כי אם "בכלי ערבה וחלף וכיוצא בהן", שאז גם "הסלים לכהנים", היינו, שגם הסלים עצמם הם בדרגת הקדושה ד"ביכורים".

הכתב והמכתב הזכות הגדולה בהכנסת אורחים

לפנינו מענה למנהל מפעל הכנסת אורחים, הרה"ח ר' משה ירוסלבסקי ע"ה, על דו"ח אודות פעולות הכנסת אורחים בחודש תשרי בשכונת קראון הייטס:

ת"ח ת"ח על הבשו"ט [= הבשורות טובות] הנ"ל, ואין לשער כלל גודל הענין וערכו (ונוסף ע"ז [= על זה] - גם הדוגמה מופתית למק"א [= למקומות אחרים] שיעשו ג"כ עד"ז [= גם כן על-דרך זה] לעת הצורך וכו').
ויה"ר - שע"פ [= שעל-פי] מרז"ל הידוע - יזכו לקבלת פני השכינה בביהמ"ק הג' [= בבית המקדש השלישי], וגם בנתיים - יבש"ט [= יבשרו טוב], ובכל העיניים

כדאי לסדר שיהי' מונח שם "ספר לאורחים" (שהרוצה ירשום בו רושמו וכיו"ב) הסה"כ [= הסך הכל] הכספי? להחזיר המצו"ב אזכיר עה"צ

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

כי' באלול ה'תשפ"ב - כי"ז באלול ה'תשפ"ב

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כי' באלול	הל' כלאים פרק ו-ח.	הל' מכירה פרק יג.	מל"ת ריז. ריח.
ש"ק	כי"א באלול	פרק ט-י. הל' מתנות עניים.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יד.	מל"ת מב. מ"ע קכ. מל"ת רי.
א'	כי"ב באלול	פרק ב-ד.	פרק טו.	מ"ע קכא. מל"ת ריא. מ"ע קכג. מל"ת ריב.
ב'	כי"ג באלול	פרק ה-ז.	פרק טז.	מ"ע קכד. מל"ת ריג. מ"ע קכב. מל"ת ריד.
ג'	כי"ד באלול	פרק ח-י.	פרק יז.	מ"ע קל. קצה. מל"ת רלב.
ד'	כי"ה באלול	הל' תרומות.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק יח.	מ"ע קכו. קכט.
ה'	כי"ו באלול	פרק ד-ו.	פרק יט.	מל"ת קנד.
ו'	כי"ז באלול	פרק ז-ט.	פרק כ.	מל"ת קלג. קלד.

'שבירה' שיוצרת 'טהרה'

הבעל-שם טוב מבאר כי הגוף הוא כמו כלי חרס שאין לו טהרה במקווה, ועל כן קודם הטבילה יש לשבור את הגסות שבו • בחסידות מבואר כי הקללות שבפרשתנו מופנות לענייני הקליפה המעיקים לצד הקדושה • "שבירת" הקליפה מביאה ל"טהרת" ניצוצות הקדושה שבה • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א

"בראשית יר"א בש"ת, ווי ליה לסמא"ל כד קודשא בריך הוא ייטי למפרק לשכינתא ולישראל בנהא, ותבע מניה ומשבעין אומין וממנן דילהון כל עאקו דעאקו לישראל בגלותא, בגין דקדם דגלו ישראל, גלי לי [קודשא בריך הוא] דהו עתידין ישראל למהווי תחות שעבודייהו, ואחזי ליה ולשבעין ממנן דתחות ידיה אגרא דלהון אי הו אוקרין לישראל בגלותא... ואיהו וממנן דיליה לא עבדין להון יקרא, אלא עבדין בהון ובשכינתא קלנא... ובגין דא קלא נפיק לגביה כל יומא מן שמיא ואמר יר"א בש"ת יהא לך כסופא מן שכינתא כו".

איתא ב"כוונת המקווה מהבעל-שם טוב ז"ל" (שנדפס בסידור¹) ש"הגוף הוא כלי חרס ואין לו טהרה במקווה, כי כלי חרס שבירתן זהו טהרתן... שקודם כניסתו למקווה צריך לשבור לבו בקרבו כו".

וצריך ביאור בעניין "שבירתן זהו טהרתן" - דלכאורה, על-ידי השבירה מתבטלים ממציאותם, ומה הוא הפירוש ש"זהו טהרתן"?

ב

כלומר: כוונת התהוות החיצונים [שהרי גם הם מתהווים ומקבלים חיות מקדושה, והיינו, שיש בהם חיות אלוקי] - היא בשביל שיהיו משמשים לקדושה, וכפי שיהיה לעתיד לבוא, כמבואר בפרטיות בהפטרה של יום שבת קודש זה², ואילו היו עושים כן, היו מקבלים שכר כו', אבל כיוון שלא עשו כן, אלא אדרבה כו', לכן, בעת המשפט דלעתיד יהיה אצלם עניין הבושה כו' (על דרך מה שכתוב³ "וחפרה הלבנה ובושה החמה"). וזהו תוכן עניין הקללות - שיהיה איבוד וכיליון בחינת הרע, על-ידי התגברות הקדושה.

ויוכן על-פי המבואר בד"ה "להבין שרש ענין הקללות שבתוכחה"², ש"הקללות האלה קאי הכל על בחינת הרע שבנוגה ושלוש קליפות הטמאות לגמרי... שפעלו רק רע לישראל", תמורת זה שהיה להם "להתבטל ולהתכלל בקדושה מצד בחינת הטוב שבהם", ולכן "בהכרח הוא להיות להם אבדון וכיליון לגמרי".

ומקדים לבאר מה שכתוב בתיקוני זוהר³ בפירוש תיבת "בראשית" (שהרי כללות העניין דתיקוני זהר הוא "שבעין אנפין לאורייתא... במלת בראשית"⁴) -

5. ישעיה קאפיטל ס'.

6. ישעיה כד, כג.

1. עם דא"ח - שטו, א.

2. אורייתורה פרשתנו עמי תתצב ואילך.

3. תיקון ז (כד, א).

4. הקדמת תיקוני זוהר בתחילתה.

הנחושת שהוא חם ויבש, היפך טבע המים שהוא קר ולח, וזה מורה על בחינת העדר השפיע מן המשפיע הנקרא שמיך, שזהו היפך מטר השמים... והארץ אשר תחתיך, בחינת אור פנימי, מקבל, לא יוכל לקבל מפני

וזהו גם מה שכתוב⁷ "הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה" - "הגר אשר בקרבך היא השכינה... אשר בלב כל אחד ואחד מישראל אשר היא בבחינת גלות בתוך הגוף, ונקראת

והרי ידוע גודל עניין הטבילה במקווה - עד כדי כך, שאמרו על הבעל־שם־טוב "שזכה לכל הארות והמדרגות שהיה לו הכל מחמת המקוואות שהיה תמיד בטבילות ומקוואות", על דרך שהאריז"ל זכה לכל העניינים הנעלים על־ידי שמחה של מצווה

קושי שמתקשה ככרזל הקשה וכו".
"אישה תארש ואיש אחר ישכנה בית תבנה ולא תשב בו גו"¹¹: "יש בחינת אירוסין ונישואין בקליפה... כאשר נתפסה איזה ניצוץ אלוקי בידי החיצונים... בתחילה מארסין אותה בבחינת המקיפים לבלבלה במחשבות זרות, ואחר־כך מתייחדים אותה בבחינת נישואין ממש לגמור העבירה בפועל ממש... וזה שקלל לרע דנוגה, שגם אם יארס ניצוץ מניצוצים הטובים בבחינת המקיפים... לא יבוא עמה לידי הייחוד בהמשכת אור פנימי הנקרא נישואין... כי איש אחר ישגלנה, מפני שהכל יצאו ממנו גם אחר שתופס בניצוצים הטובים בבחינת מקיפים, ויצאו ויעלה וייתחד למעלה ביחודא־עילאה האלוקי [שזה הוא עניין איש אחר, דקאי על "ה' איש מלחמה"¹²] ולא יגיע ממנו שום אור יחיד ברע דנוגה".
"ועל דרך זה יתפרש בית תבנה... בבחינת הבית שוכן המקיף על הבית אחר המשכת אור פנימי, וגם על זה קללו אותם שלא ישב הוא במקיפים דבית אשר תבנה גם לאחר שטרח וגזל אור פנימי כו".

בשם גר שהיא בארץ לא לו שהוא ניצוץ אלוקות המחיה את נפשו... יעלה עליך מעלה מעלה, שיהא בבחינת עילוי רב ועצום... שאז, ואתה, דהיינו מה שהוא אתה שהוא בחינת הגוף וחיצונים, תרד מטה מטה. וכן כל ענין הקללות הם על החיצונים המונעים להעבירם ולהכריתם"⁸.

א

וממשיך לבאר⁹ פרטי העניינים שבקללות על בחינת הרע, ולדוגמא:
"והיו שמיך אשר על ראשך נחושת והארץ אשר תחתיך ברזל"¹⁰: "ידוע... כמו שיש בסטרא דקדושה בחינת אור פנימי ובחינת אור מקיף, כך יש בסטרא אחרא בחינת אור פנימי ואור מקיף. ועל זה אמר שהקללה תתפשט בחיצונים בין בבחינת אור פנימי שלהם המקבל להם השפיע, בין בבחינת אור מקיף שלהם המביא להם השפיע מסטרא דקדושה כו'. וזהו והיו שמיך, שהן בחינת אורות מקיפים, אשר על ראשך, להשפיע להם מוחין תמיד - נחושת, כמו

7. פרשתנו כח, כג.

8. ליקוטי־תורה בחוקותי מט, א.

9. אורי־התורה פרשתנו עמ' התרצב ואילך.

10. שם, כג.

11. שם, ל.

12. בשלח טו, ג.

והמדרגות שהיה לו הכל מחמת המקוואות שהיה תמיד בטבילות ומקוואות¹⁸ (על דרך שהאריז"ל זכה לכל העניינים הנעלים על-ידי שמחה של מצווה¹⁹).

ואין הכוונה רק לטבילת עזרא, דמאי קמ"ל - שהרי אף-על-פי שביטלו טבילת עזרא²⁰, הרי זה רק לדברי תורה, אבל לתפלה צריך טבילה²¹. ומזה מובן גם בנוגע ללימוד פנימיות התורה, אשר, מצד ההתקשרות לאלוקות שעל-ידי לימוד פנימיות התורה הרי זה כמו עניין התפילה, ומצד הלימוד באופן של הבנה והשגה (שזהו החידוש של אדמו"ר הזקן בתורת חסידות חב"ד), הרי זה העניין דלימוד התורה -

אלא הכוונה היא שצריך להיות גם ענין הטבילה בקודש גופא - מדרגא של קדושה לדרגא נעלית יותר בקדושה, כהטבילות של הבעל-שם-טוב, שבוודאי היו טבילות של טהרה מקודש לקודש.

דוגמא לדבר בנגלה שבתורה - ככל העניינים שיש להם מקור בנגלה שבתורה - כמה טבילות שהיה כהן גדול טובל ביום הכיפורים, שגם לפני זה הייתה עבודתו בקודש (שהרי אם הכהן הגדול נטמא חס ושלום, היו מעמידים כהן גדול אחר תחתי²²), ואף-על-פי-כן היה טובל עוד הפעם כדי להוסיף טהרה בקודש גופא²³.

וגדולה מעלת המקווה - כמבואר ב"כוונת המקווה מהבעל-שם-טוב ז"ל" ש"הגג של המקווה נגד שם אהי"ה, והארבע רוחות של המקווה נגד ארבע אותיות הוי", וקרקע המקווה נגד שם אדני"י²⁴.

(משיחת שבת פרשת תבוא, ח"י אלול, ה'תשי"ג. תורת-מנחם חלק ט עמ' 167 ואילך. הנחת השומעים, בלתי מוגה)

"זרע רב תוציא השדה ומעט תאסוף כי יחסלנו הארבה"¹³: "זרע ר"ב" קאי על ה"ניצוצין העליונים (מרפ"ח ניצוצין דתהו) שנפלו ונזרעו במקום יכולת החיצונים כו", "אך מעט מהם תאסוף אליך, ולא יגיעו לך רק חלק אחד מריבוי, כי הכל יאכלנו הארבה", "ארב"ה בנימטריא יצחק, והוא בחינת גבורות דיצחק העליון (גבורות דקדושה) שמכלה ואוכל כל מה שמתברר מרפ"ח ניצוצין דתהו כו".

על-פי האמור שגם החיות של הקליפות הוא מקדושה - מובן הלשון "שבירתן זוהי טהרתן", כי, "טהרתן" קאי על ניצוצות הקדושה שבתוכם.

T

עוד יש לומר, ש"טהרתן" קאי על הקליפות עצמם - כמובן מהמשל שבזוהר הקדוש¹⁴ מפיתויי הזונה לבן המלך, שעל-ידי-זה שבן המלך עומד בניסיון הרי הוא מתעלה לדרגא נעלית יותר, ואז, גם הזונה עצמה מקבלת שכר, מפני שהיא הגורמת את גודל העלייה של בן המלך - ששכר זה הוא העילוי ד"אתכפיא סטרא אחרא" שעל-ידי-זה "אסתלק יקרא דקודשא-בריך" הוא בכולהו עלמין¹⁵, כפי שמבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר בדיבור המתחיל "באתי לגני"י¹⁶ שקאי על בחינת עצמות אור-אין-סוף שבכל העולמות בשווה.

ה

ונחזור לענייננו - שעניין הטבילה במקווה צריך להיות באופן "שקודם כניסתו למקווה צריך לשבור לבו בקרבו כו", ועניין זה מרומז גם בתיבת "טבילה" - אותיות "הביטל"¹⁷.

והרי ידוע גודל עניין הטבילה במקווה - עד כדי כך, שאמרו על הבעל-שם-טוב "שזכה לכל הארות

18. כתר-שם-טוב סימן רט. אור-תורה להרב המגיד סז, ב.
19. תורה אור תולדות כ, ב. וראה הנסמן בספר-המאמרים מלקט חלק ב עמ' קמו הערות 26-7.
20. ברכות כב, א. רמב"ם הלכות קריאת שמע בסופן. טור ושולחן-ערוך ואדמו"ר הזקן אורח-חיים ריש סימן פח.
21. רי"ף ותלמידי רבינו יונה פרק ג דברכות בשם רב האי גאון - הובא בליקוטי-תורה פרשתנו מג, סוף ע"ב.
22. משנה יומא בתחלתה.
23. ראה גם ליקוטי-שיחות חלק ל עמ' 19. ועוד.
24. הערת המוציאים לאור: חסר המשך וסיום העניין.

13. שם, לח.
14. זוהר חלק ב קסג, א. הובא בתניא סוף פרק ט. סוף פרק כט.
15. זוהר חלק ב קכח, ב.
16. ספר-המאמרים תשי" עמ' 111.
17. סידור הנ"ל - קנט, סוף ע"ד.

סיכום

של הקליפה הוא לסייע לענייני קדושה ובכך להתחבר אל החלק הטוב שבה. ואולם הקליפה נוצלה בכדי להצר ולהעיק לקדושה ולפיכך סופה להישבר ולהתכלות, אז ייצאו ניצוצות הקדושה ממנה וישובו למקורם.

זה הוא תוכן הקללות שבפרשתנו: הקללות מופנות אל הקליפה, ומשמעותן היא שמציאותה תתבטל ויניקתה מהקדושה תיפסק.

נמצא, כי בשבירת כלי החרס הטמא וביטול מציאותו, מחלצים את ניצוצות הקדושה שהיו טמונים בו ומשיבים אותם אל מקום טהרה. לפי זה ניתן לבאר את הלשון "שבירתם היא טהרתם" – שבירת הקליפה, מביאה לטהרת ניצוצות הקדושה שבה.

ביאור שני:

הקליפה משולה לאישה ששכרה המלך בכדי לפתות את בנו. מובן שכאשר בן המלך יתגבר על הפיתוי גם האישה תקבל את שכרה, על שהביאה את בן המלך להתגברות גדולה.

נמצא, כי כאשר מבטלים את מציאות הקליפה ודוחים אותה, מביאים אותה אל ייעודה וטהרתה. "שבירתם זו היא טהרתם".

כלי חרס שנטמאו לא ניתן לטהרם במקווה, "שבירתם היא טהרתם".

הבעל-שם טוב מבאר שכך הדבר גם בעבודת האדם: הגוף הגשמי הינו כ"כלי חרס", ששבירתו היא טהרתו, לפיכך הרוצה לטהר עצמו במקווה טהרה צריך תחילה "לשבור" את הגסות שבגופו.

דברי הבעל-שם טוב נרמזים גם בכך ש"טבילה" היא אותיות "הביטל". ראוי להזכיר כי עניין הטבילה במקווה הינו עניין נעלה במאוד ועד שאמרו כי הבעל-שם טוב השיג את מדרגתו הנעלית בעקבות ההיטהרות במקווה.

הלשון "שבירתם היא טהרתם" טעון הסבר: שבירת כלי החרס איננה מטהרת אותו אלא מבטלת את מציאותו והטומאה מאליה פוקעת. מדוע אם כן נאמר "שבירתן היא טהרתן"!!

ויש לומר שני ביאורים בדבר על-פי פנימיות העניינים:

ביאור ראשון:

מבואר בדרושי חסידות לפרשתנו שהקליפה איננה רע בלבד, יש בה ניצוצות קדושה חבויים שמהם היא מקבלת את חיותה. תפקידה המקורי

ברגע כמימרא תופסים שנמצאים "בשעריך ירושלים"

אילו היתה העבודה כדבעי, משיח כבר היה בא!

בעמדנו בשבת-קודש ח"י אלול, יום-הולדת את שני המאורות הגדולים - צריכים לקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות הקשורות עם מילוי השליחות של רבותינו נשיאינו - אשר "גילה סודו אל עבדיו הנביאים", ולאחר מכן - "חכם עדיף מנביא", חכמי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו...

והדגשה נוספת בזה - שפעולות אלו יש לעשותן מתוך שמחה ותענוג, כההוראה דיום השבת, שעניינו - תענוג, וכההוראה דמצוות ביכורים, ש"טעונין... שיר", "קורין בשיר עליהן", ובלשון הכתוב: "וענית ואמרת" - "לשון הרמת קול", ו"בזמן שמחה" דווקא - "החליל מכה לפניהם וכו' הגיעו לעזרה דיברו הלוויים בשיר".

באותיות פשוטות:

"יתכן שיעשה פעולות אלו מתוך כפייה והכרח, באופן של קבלת-עול בלבד, היינו, שמתוך פנים זועפות כופה את עצמו להקדיש י"ח רגעים (כדי הילוך מיל) כדי לעסוק בהפצת היהדות, ומיד לאחרי זה שב ופונה לעסקיו - לימוד התורה ("עסקיו" של משה רבינו), לא סתם עסקים!

הנה על זה באה ההוראה מהנהגתו של משה רבינו - ש"לא היה פונה לעסקיו אלא מן ההר אל העם", "עם" דייקא, "לשון עוממות", נפרדים ורחוקים כו', ואף-על-פי-כן, לא פנה משה "מן ההר" אלא "אל העם", לומר להם את דבר ה'.

ובודאי שההתעסקות עם הזולת צריכה להיות בסבר פנים יפות, ובפרט - בחודש אלול, כאשר המלך נמצא בשדה, ומקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם, כלומר: הקב"ה אמנם יודע שהוא נמצא ב"שדה" ובלבושי שדה,

- שהרי למרות שלובש "זיידענע זופיצע", ועושה מה ש"חסיד", "תמים" ו"תמים שבתמימים" צריך לעשות, מכל-מקום, לפי ערך המעמד ומצב שדורשים ממנו, נמצא הוא ב"שדה"! וראיה לדבר - שמשיח צדקנו עדיין לא בא, ואילו היתה הנהגתו כדבעי ליה למיעבד, היה זוכה להיות אותו "צדיק אחד" שעל-ידי עבודתו בא משיח צדקנו, כד"איתא בתיקונים שאפילו אם היה צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו היה בא משיח"! בנוגע לאחרים - יכול לעשות חשבונות כו', אבל בנוגע לעצמו, הרי ידע בנפשיה שמשיח הפרטי שבנפשו עדיין לא בא!...

והיירצון... ובפשטות - שברגע כמימרא "גיט מען זיך א כאפ" [=תופסים] שנמצאים "בשעריך ירושלים", ו"מהלכין בתוך ירושלים עד שהם מגיעים להר הבית... והם מהלכים בהר הבית עד שמגיעין לעזרה כו'..." במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(מהתועדות שבת-קודש פרשת כי-תבוא, ח"י באלול ה'תשמ"ד. 'תורת-מנחם - התועדויות' תשמ"ד, כרך ד, עמודים 2551-2552 - בלתי מוגה)

ניצוצי רבי

מאת הרב מרדכי-מנשה לאופר

'חדר' על טהרת הקודש

הרבה מאוד השקיע הרבי בהקמת מוסדות חינוך "על טהרת הקודש", כלומר, כאלה שבהם ילמדו הילדים אך ורק תורה בלי "חכמות חיצוניות". ברשימה זו מובאים סיפוריהם של שלושה 'חדרים' כאלה - בניו-יורק, בבני-ברק ובהולנד

מאות ואולי אלפי מוסדות חינוך קמו מאז ראשית נשיאותו של הרבי. כל מוסד קובע ברכה לעצמו. ברשימתנו זו התמקדנו אך ורק בשלושה מהם - האחד בארצות-הברית, שני בארצות-הקדושה ושלישי באירופה.

יודגש מראש: מטרת הרשימה היא לרכז התייחסויות של הרבי להקמת מוסדות על טהרת הקודש, ואין בהזכרת אישים מסויימים או באי-הזכרתם של אחרים כדי להגדיל או להמעיט את חלקם בעשייה.

מאת ואולי אלפי מוסדות חינוך קמו מאז ראשית נשיאותו של הרבי. כל מוסד קובע ברכה לעצמו. ברשימתנו זו התמקדנו אך ורק בשלושה מהם - האחד בארצות-הברית, שני בארצות-הקדושה ושלישי באירופה.

יודגש מראש: מטרת הרשימה היא לרכז התייחסויות של הרבי להקמת מוסדות על טהרת הקודש, ואין בהזכרת אישים מסויימים או באי-הזכרתם של אחרים כדי להגדיל או להמעיט את חלקם בעשייה.

סיפור מפליא על הצמח-צדק

בהתוועדות י"ט בכסלו תשכ"ו (שיחות-קודש תשכ"ו) הפיק הרבי הוראה ממנהגו של הרבי הצמח-צדק לבחון את הרבי המהר"ש ובני-גילו (בהיותם כבני שבע) על מה שלמדו ב'חדר'. הרבי הקודם סיפר כי נהג כן מדי חודש בחודשו. אומר הרבי כך:

הגע עצמך - זהו סיפור מפליא. היה זה בשנת תר"א, כשהצמח-צדק כבר היה בשיאה של נשיאותו, כרבי לחסידים; בשיאה של תקופת היותו פוסק שאלות-יחידות-שבוטות לכלל ישראל והיותו אחד העסקנים הכי גדולים בנוגע למצבה של היהדות ברוסיה ויחס הממשלה כלפיה; באחת התקופות הקשות של רדיפות מצד הממשלה כלפי היהודים, דבר שדרש ממנו התבוננות וגם השתדלות גדולה ביותר למציאת עסקנים ושתדלנים וצדדים ודרכים לביטול הגזירות. וכל זה בנוסף לעבודתו עם עצמו - קביעות עיתים בלימוד התורה, הנגלה והחסידות, עבודת התפילה וקיום המצוות וכו'.

וכאשר מדובר על בחינה - לא לבחון למדן גדול, שאף אחד מלבד הצמח-צדק אינו מסוגל לבחון אותו - אלא לבחון את בנו המהר"ש וחבריו, כיתת ילדים בני שבע, שלמדו התחלת גמרא עם חלק מהתוספות. ובכל-זאת לא סמך הצמח-צדק על שליח ולא על מישהו אחר שיוכל לעשות זאת ולמסור לו

מעמאים מוחות הילדים!

יום שמחת-תורה תשט"ו. בעת ההתוועדות נושא הרבי דברים בהתרגשות גדולה ביותר ובתוכם אף ביטויים חריפים. הרבי מזכיר את פתגמו של הרבי הרש"ב ש"שמחת-תורה לא מזיק", ולכן יהיה זה "בחסד וברחמים". אך גם כך הדברים נוקבים. בין השאר אומר הרבי:

ג' השנים הראשונות, שבהן הילד מתחיל ללמוד, זה היסוד העיקרי להצלחתו בעתיד. ודווקא בזמן הזה לוקחים את הילד ומטמאים את מוחו באנגלית, גראמאטיק וכיוצא-בזה!

הלוואי שגם גדולים לא היו יודעים עניינים אלו! ועלי-אחת-כמה-זכמה ילדים - עד תשע שנים, עד י"ב שנה - והייתי אומר גם לגבי השנים הבאות, ...רצונו של הקב"ה לשכון דווקא במוחו של ילד יהודי - לוקחים מוח זה ומטמאים אותו בחכמות חיצוניות!... היכן היא הגאווה היהודית!?

ואשרי זכותו של כל אחד ואחת מהמשתתפים בהחזקת והרחבת המוסד חינוך על טהרת הקדש "אהלי תורה" אשר בברוקלין, ובוודאי יוסיפו אומץ בזה, כפסק רז"ל מעלין בקודש, וכל המוסיף מוסיפין לו בכל מילי דמיטב בגשמיות וברוחניות גם יחד.

'יחידות' לתלמיד 'אהלי תורה'

ב'יחידות' מיוחדת, שזכה לה הרה"ח הרב שניאור זלמן גוראריה בחודש מרחשוון תשכ"ג, פירט הרבי שמות של שישה עסקנים הפעילים בענייניו וביניהם - "מיכאל טייטלבוים, מנהל אהלי-תורה"...
להלן תוכן 'יחידות' בפרסום ראשון של תלמיד שלמד ב'אהלי תורה' וזכה שהרבי יאשר את לימודיו במוסד זה.

הרה"ח הרב אברהם אליהו ניימרק שיחי' (כיום בשיכון חב"ד בלוד) נכנס עם הוריו (אביו הרב שמואל-דוד ניימרק ע"ה ואמו מרת זלטה) ל'יחידות' ב"א בתשרי תשל"ג. היתה זו השנה הראשונה לצאתם מברית-המועצות. כמחצית מזמן ה'יחידות' (שארכה כעשר דקות) הוקדשה לתלמיד.

הרבי: איך קוראים לך?

אא"נ: אברהם אליהו.

הרבי: היכן אתה לומד?

אא"נ: ב'אהלי תורה' [בארץ-הקודש למדתי בנחלת-הרח"ב"ד אבל בשהותי בחודש תשרי נכנסתי ללמוד ב'אהלי תורה' נ.י.]

הרבי: מיהו המלמד?

אא"נ: הרב אברהם גערליצקי.

הרבי: איזה גמרא אתה לומד?

אא"נ: בבא-מציעא.

הרבי: איזה פרק?

אא"נ: שניים או חזין.

הרבי: מה ההלכה ב"שניים או חזין בטלית'?"

אא"נ: יחלוקו.

הרבי: איך "יחלוקו"? אם תחתוך את הבגד אף אחד לא ייהנה ממנו!?

אא"נ: מוכרים את הבגד ואת דמיו מחלקים בין שניהם.

(הרבי שאל עוד שתי שאלות; אחת אינה זכורה להנ"ל ולגבי השנייה - בנוגע לשבועה - השיב לרבי שעדיין לא למד את הגמרא). הרבי חיך והרעיף עליו ברכות רבות.

דיבורים נחרצים אלו גרמו לכך שיום אחרי שמחת-תורה התקבץ קומץ חסידים, ובראשם הרה"ח ר' מיכאל טייטלבוים, אשר שכרו 'מלמד' ופתחו כיתת לימוד קטנה, שהייתה אבן היסוד למוסד המפואר 'אהלי תורה'.

נחת-רוח לקב"ה

בכ' באלול תשי"ח כותב הרבי מכתב מיוחד (אגרות-קודש כרך יז עמ' שלד-שלה) אל "הנהלת המוסד חינוך על טהרת הקדש 'אהלי תורה' אשר בברוקלין, נ.י. ובראשם הרה"ח א"א נו"נ וכו' מו"ה מיכאל שי' ה' עליהם יחיו".
שלום וברכה!

בנועם נודעתי מגמר רכישת הבניין, ואשר היום עבר לרשותם. ויהירצון שיהיה בשעה טובה ומוצלחת, מוצלחת בכל ענייני המוסד, ובעיקרו - להנך התלמידים מתאים לרצון וכוונת רבותינו נשיאינו וצוקללה"ה נבג"מ ז"ע.

ויהירצון שילך הלוך והוסיף הן בכמות והן באיכות, עד שיהיה באופן דופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה עד לנחלה בלי מצרים, שהרי כלשון הכתוב, פי ה' דיבר.

הרבי מזכיר במכתבו את ח"י באלול "יום הולדת שני המאורות, הבעש"ט ורבנו הזקן, אשר מסרו נפשם על חינוך ילדי בני ישראל כידוע".

שהרי ההודעה עלי-דבר זה - ודאי שהוראה היא וגם נתינת כוח, לכל אלו ההולכים בעקבותיהם, ההולכים בהווה או עלי-כליפנים ילכו מכאן ולהבא, שיצליחו בעבודה קדושה האמורה, חינוך על טהרת הקדש עלי-פי תורתנו תורה תמימה, תורת הנגלה ותורת החסידות גם יחד, להקים תלמידים זרע ברך ה' אשר בצדק יאמר עליהם, ראו גידולים שגידלנו.

וגודל השכר של כל המתעסק בזה, הרי מובן בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בשם הבעש"ט, אשר אהבת הקב"ה לכל אחד ואחת מבני ישראל גדולה יותר גם מאהבת הורים זקנים לבנים יחידים הנולד להם לעת זקנותם, ובמילא מובנת הנחת-רוח הנגרמת להקב"ה עלי-ידי חינוכם הטוב כרצונו יתברך...

הרבי מוסיף ומציין ב"נ.ב.": "מוסגר פה המחאתי פרטית, בתור השתתפותי ברכישת הבניין בשעה טובה ומוצלחת".

גם במכתב משנת תש"כ (אגרות-קודש כרך יט עמ' רלא) כותב הרבי:

...בברכת חג הגאולה - ויהירצון שאזכה סוף־סוף לקבל אתחלתא עלי־כּל־פּנים - דבשו"ט [=דבשורה טובה] מהם ובנוגע לחינוך דכל אחד ואחד מילדיהם ש"י במיוחד ופשוט שאין כוונתי לאמתלאות וכיו"ב. כל זה היה עקב הבעיות הרבות והקשיים שנערמו בנוגע להתפתחותו של המוסד.

"המוסד יחידי שיש לי בבני־ברק..."

כשביקר הרה"ח הרב יעקב כץ בחצר הרבי בחודש שבט תשל"ל, הזכיר ביחידות את ה'חדר' ושאל שהואיל והמצב מאוד קשה, האם לסגור את ה'חדר'. הרבי אמר בין השאר: "יש להשתדל להחזיק את ה'חדר' בכל האפשרויות והכוחות".

ואז התבטא: "המוסד [היחידי] שיש לי בבני־ברק זה ה'חדר'".

בחודש שבט תשל"ו נסע הרה"ח הרב שמעון־משה שיחי' דיסקין אל הרבי ובמהלך ה'יחידות' שלו נסובו הדברים אודות ה'חדר' (תוכן הדברים, בלתי מוגה כלל, ועל־פי זכרון הנ"ל):

הרבי: מהי הסיבה שאינני מקבל ידיעות אודות התפתחות ה'חדר' וכו'?

הרב דיסקין: אולי מכיוון שישנם חילוקי דיעות בין חברי הנהלה וכל אחד מושך לכיוון מסויים וכו'.

הרבי: בכל מקום שיש הנהלה ישנם חברי הנהלה ומכיוון שמדובר בבני־אדם הרי "אין דיעותיהן שוות" וישנם חילוקי דיעות, ובכל זאת מתפתחים מוסדות בכמה מקומות והולכים ומתגדלים כו'.

(הפסיק קצת ואמר: "צריך לקחת מנהל בשכר, שזה יהיה כל עניינו, וככל שיהיו יותר תלמידים יתווסף בפרנסתו, ויהיה זה לטובתו (גם הפרטית) לעסוק בזה ולהגדילו וכו'.

הרבי המשיך ואמר: "במבט ראשון תמוה, מדוע לא נאמר תחילה 'לעולם יעסוק אדם בתורה לשמה, ואם אינו יכול - יעסוק על־כּל־פּנים שלא לשמה'!?"

הרבי חייך וענה: "מסתבר כנראה שדרך (רוב) העולם היא שמתחילין משלא לשמה" (ראה גם פיה"מ לרמב"ם ר"פ חלק ד"ה והכת החמישית: שים בדעתך כו')!...

האם: האם להשאיר אותו כאן ב'אהלי תורה' (אין לנו קרובי משפחה וקשה הפרידה)?
הרבי (קם מכסאו ופסק): ודאי!

"חדר חב"די בבני־ברק"

חדר חב"ד בבני־ברק הוקם בשנת תשכ"ה עם שלושה תלמידים. [על חברי הנהלה נמנו הרה"ח הרב משה־יהודה־לייב לנדא (לימים אב"ד בני־ברק), הרה"ח הרב יהודה־לייב זלמנוב, הרה"ח הרב יעקב הכהן כץ, ויבדלח"א הרה"ח הרב שמעון־משה דיסקין והרה"ח הרב מרדכי גולדשמיד].

יצויין כי כבר בשנת תשט"ז, כשדיווח הרי"ל זלמנוב על מגרש שנתרם על־ידי השו"ב ר' נתן בלייכר ז"ל (שו"ב, חניך ישיבות ליטא שהתקרב לאנ"ש ברוסיה ואשר כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ אכל משחיטתו) להקמת בית־כנסת חב"ד ברח' הרב קוק, ביקש הרבי לברר אם אפשר לשלב בבניין גם מוסד חינוכי. ואכן, מיד עם הקמת העמותה נרשם בה: "חדר ובית־כנסת חב"ד".

ככ"ב באדר תשל"ב כותב הרבי לאחד מחברי הנהלה (בשולי מכתב פרטי; צילומו ב'מקדש מלך' כרך א עמ' 12):

בברכה לבשורות טובות ובמיוחד מהתפשטות חדר החבד"י בבני־ברק בכמות וגם באיכות.

"העדר המעלין בקודש - מבהיל!"...

באותה תקופה (ראה ליקוטי־שיחות כרך ו עמ' 320) כתב הרבי מכתב כללי־פרטי ובו תבע את ביסוסם של מוסדות חב"ד והחינוך בהם.

בג' בתמוז של אותה שנה שיגר הרבי מכתב כללי־פרטי (נדפס בליקוטי־שיחות כרך ח עמ' 344 ואילך), ובטופס מיוחד שנשלח לאנ"ש דבני־ברק נאמר (פורסם לראשונה ב'התקשרות' גליון כב עמ' 14 מצילום המכתב):

אל הבאים על החתום במכתב מיום כ"ג בסיוון ולכל אחד ואחד מאנ"ש דבני־ברק
ה' עליהם יחיו
שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת המכתב מיום הנ"ל וכו'. והעדר המעלין בקודש (חינוך החבד"י וכו') מבהיל בק"ק [=בקהילת קודש] שלהם - וכפשוטו שעל כל אחד ואחד וכו', וד"ל [=ודי למבין].

הרבי שבע נחת

בתקופה מסויימת (בשנים תשל"ו-תשל"ז) שימש כמנהל ה'חדר' הרה"ח ר' שלמה גרברציק ז"ל. כשנסע לרבי בקיץ תשל"ז הכניס לרבי דו"ח וכן מחברת של מבחנים שנערכו לכיתה הגבוהה של תלמידי ה'חדר'. כשנכנס ל'יחידות' הוציא הרבי את חבילת המחברות של התלמידים ואמר לו כי הוא שמוח מאוד לקבל את הדו"חות והמחברות וישמח לקבל כיוצא בזה גם להבא.

"חס ושלום לסגור"

מפנה חשוב והתרחבות גדולה החלה לקראת שנת הלימודים תשל"ח. אז נכנס כמנהל הרה"ח ר' מרדכי אנגלסמן ז"ל. המוסד הלך ונתרחב וזכה לשפע של הוראות בכתב כמו גם 'יחידויות'. להלן מקצת הדברים:

בתחילת חודש תמוז תשל"ח כותב לו הרבי בכתב יד קודשו: "מאשר הנני קבלת המכתב מיום כ"א סיוון ות"ח על הבשו"ט ע"ד הת"ת ויה"ר [=ותושואות חן על הבשורות טובות על-דבר התלמוד-תורה ויהירצון] שיוסיפו כהנה וכהנה".

בהזדמנויות נוספות כתב הרבי:

1) כפשוט להמשיך.

2) ח"ו לסגור.

3) ירעיש בארגון הגג.

באם ימצא אנ"ש בבני ברק ירעיש גם עליהם.

מצו"ב השתתפות

אזכיר עה"צ.

הרבי אינו מרפה ובהזדמנות נוספת כותב הוא:

חס ושלום ורחמנא ליצלן - קיום המוסד והצלחתו שעדי-עתה הייתה למעלה מהמשוער (אף שהייתה יכולה להיות יותר בהרבה) - לולא תרדמה עמוקה בנידון זה דאנ"ש שי' בבני-ברק - ומטובו למסור להם זה בשמי ובצערי, תלוי בו בעזרת ה'.

אזכיר עה"צ.

רק במסגרת ה'רשת'

פעם כשיבקש הר"מ אנגלסמן שהרבי יואיל להעניק את נשיאותו ל'חדר' השיב לו הרבי:

מצו"ב ב' פעמים ח"י שקל. אין זה נהוג לאחרונה - כלל.

(והעיקר שזה ישמש כתירוץ נוסף לכמה בעירו - להמשיך בהעדר עזר לתלמוד-תורה, וק"ל).
אזכיר עה"צ.

ופעם כששאל האם "להיכנס למסגרת ממלכתית דתי", השיב לו הרבי:

אפשר להיות רק במסגרת הרשת (שמפורסם שיש לחב"ד מכבר), אבל לברר: 1) המרשה משרד החינוך להרשת לפתוח סניפים חדשים. 2) בתנאים המיוחדים דבני-ברק - הכדאי הנ"ל וכל זה כמובן צריך בירור על אתר.

הרחבת ה'צינורות'

במכתב כללי מיום א' דפרשת ויצא ה' בכסלו תש"מ (נדפס בליקוטי-שיחות כרך כ עמ' 629-628) בקשר להנחת אבן הפינה לבנין החדש של התלמוד-תורה ובית-הכנסת חב"ד בבני-ברק, מזכיר הרבי:

וכל זה בחיות פנימי הנובע מפנימיות התורה... ועד למסירות נפש... ויהי רצון שבשיתוף פעולה מכל הגורמים והמשתתפים והתומכים במפעל זה... וזכות תלמוד תורה ותפילה דרבים... תעמוד להם בהאמור, וזוהי הרי גם הרחבת הצינורות לקבלת ברכות ה' בכל המצטרך, בגשמיות וברוחניות גם יחד.

הצלחה רבה בהתלמידים

ב'יחידות' פרטית שזכה לה הרמ"א עם אחדים מבני משפחתו, אור לכ"ט תשרי תשמ"א, בירכו הרבי בענייניו הפרטיים. בין השאר אמר:

...והצלחה רבה ומופלאה בהתלמידים והתלמידות והמושפעים והמושפעות ובפרט המוסד הקדוש התלמוד תורה בבני-ברק, ובאופן דמוסיף והולך ואור ברוחניות ובדרך ממילא תהיה הרחבה גם בעניינים הגשמיים שלו.

[החלק הבא נאמר בידיש - בתגובה לכך שהרמ"א הודה לרבי על \$ 500 שהרבי הוציא עבור הת"ת כמה ימים קודם לכן באמצעות המזכירות]:

תודה אינה מגיעה לי, מגיע לך שאתה נותן לי הזדמנות להשתתף בעניין שהנך מוסר נפש ומצליח בכך.

- החינוך הכשר בלימוד התורה ביראת שמים מתוך הרחבה. חיזקו ואמצו. בברכת קבלת התורה בשמחה ובפנימיות לכבוד תורתו ולמשפחתו שיחיו ולכל הנלווים אליו בעבודתו הקדושה.

מסירות־נפש למען ה'חדר'

עשרים וארבעה תלמידים בלבד למדו ב'חדר' זה בראשית ימיו. באחד הימים הורה הרבי שהר"ר כהן הנ"ל ינצל קשרים כדי ששלטונות הולנד יעניקו הכרה רשמית ל'חדר', למרות שהחוק בהולנד קובע שדרושים לפחות מאה שישים וארבעה תלמידים כדי לזכות בהכרה רשמית. מסירות־הנפש של הר"ר כהן פעלה את פעולתה ושלטונות הולנד הכירו ב'חדר'.

המסירות־נפש שלו הייתה עד כדי כך שפעם הגיע לנייר־יוקק לשהות בחצר הרבי, ובדרך ל־770 נודע לו משיחה־טלפונית שיש המתנכלים ל'חדר' המנצלים לשם כך את עובדת העדרו מהמקום. הלה לא היסס - חזר לשדה־התעופה, ועלה על המטוס הראשון להולנד כדי לסכל את המזימה...

הרב יוחנן ספרנאי שיחי' מכפר־חב"ד סיפר כי פעם אחת כשנכנס ר' אורי ל'יחידות' קם הרבי לכבודו! ופעם אחרת, כשנכנס בעיצומה של התוועדות ל־770, הבחין בו הרבי ופנה אליו: "ר' אורי, זאגט [=אמר] 'לחיים!'".

יצויין כי כיום לומדים ב'חדר' זה בהולנד מאות תלמידים.

ויהיירצון שיהיה פרי טוב בעמלו, עוד יותר מכפי שעד עתה, ובלשון הגמרא (במסכתא ברכות) יהיה "עולמך תראה בחייך" באופן דמוסיף והולך ואור, ושיחיו בשורות טובות.

ה'חדר' בהולנד

ה'חדר' בהולנד הוקם בחודש תשרי תשל"ה ביוזמתו של המשפיע הרה"ח ר' מנחם־מענדל פוטרפס ע"ה. מקים החדר היה הרב ר' אורי כהן (ז"ל), עסקן יהודי מיוחד (נולד בשנת עת"ר ונלב"ע בכ' בכסלו תשס"א), ובעל מסירות־נפש בלתי רגילה.

כל יהודי חרדי בהולנד שולח כיום את בנו ל'חדר' זה, ששמו 'חדר' ניתן לו על־ידי הרבי עצמו. שיחות טלפון רבות קיים הר"ר אורי כהן עם הרב חודוקוב, אשר עודדו לשמור על המוסד הצנוע שרבים (מבית ומבחוץ) התנכלו לו. הנה שני ציטוטים משתי אגרות שקיבל מהרב חודוקוב:

שמחנו לקרוא כי בעזרת השם יתברך מסתדרים ענייני ה'חדר' החדש באופן טוב ובדרכי שלום, ות"ח ת"ח על תמונת ה'חדר' ששלח לנו, המראה פניהם המאירות של התלמידים שיחיו. פרישת שלום לכל חבריו שיחיו המתעסקים בהחדר.

תשואת־יחן על הבשורות טובות באלה העניינים שהוטב מצבם, והבה נקווה אשר בעזרת ה' יתברך, יעלה בידי הנהלת ה'חדר' להתגבר על כל המניעות והעיכובים והמוסד יגדל הלוך וגדל, הן בכמות - שיתרבה מספר התלמידים והתלמידות, והן באיכות

היכן השמחה?!

האם נכונה הטענה שלא ראו הצלחה בשנה זו? • יש להקים בניינים חדשים, פרטיים וציבוריים • כיצד "קרוב אליך הדבר מאוד" באם היא "דרך ארוכה?"

שבת קודש 'תבוא', כ"א אלול

בשעה 13:30 בערך נכנס הרבי להתוועדות. הרבי פתח בעניין השמחה באמרו שדובר כבר פעמים רבות במשך השנה אודות ייחודה של השנה בעניין השמחה המתבטא בכך שהיא שנת תשמח ותשמת. וכן בעמדנו בסוף השנה, בחודש אלול שהוא חודש של חשבון הנפש, צריך החשבון להכיל בתוכו את ענין השמחה, והעיקר להביא לידי מעשה בפועל לנצל את הימים האחרונים של שנת תשמח, "לחטוף" ולהשלים ולהוסיף עוד יותר בשמחה, וזה נעשה כהכנה מתאימה לשנה הבאה, שבה בוודאי יוסיפו בשמחה בהתאם לכלל "מעלין בקודש". ובפרט שבחודש אלול נמצאים אנו אחרי י"ד בחודש, כלומר, נמצאים כבר בתוך ה"שלושים יום לפי החג",

לפני זמן שמחתנו, שבהם ישנו חיוב של "שואלין ודורשין בהלכות החג", ולכן בכל יום מיתוסף עוד יותר בעניין השמחה.

נוסף על זה - אמר הרבי - ישנו ענין מיוחד המוסיף שמחה בשבת זו. בפרשת השבוע מדובר אודות מצות הבאת ביכורים, עליה נאמר

בפרשתנו "ושמחת בכל הטוב". יתירה מזו, הציווי הכללי על שמחה בעבודת השם גם הוא מופיע בפרשת השבוע: "עבדת את ה' אלוךך בשמחה ובטוב לבב". מכל זה מובן גודל השמחה שבשבת זו.

ממצות ביכורים למד הרבי הוראה, "כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוךך נותן לך" - כאשר יהודי נכנס למקום אליו נשלח על ידי הקב"ה, הרי לכל לראש עבודתו היא - "ולקחת מראשית כל פרי האדמה" - ליתנם לקב"ה, ועבודה זו צריכה להיות מתוך שמחה "ושמחת בכל הטוב".

תשל"ג

כ"א אלול

עידוד מיוחד לסדרי הלימוד של האורחים

לאחר התפילה אמר הרב חודקוב, כי ישנה הוראה מיוחדת מהרבי בנוגע לאורחים שבאים ל'תשרי' שברצונו למוסרה. הקהל שב אל הזאל הקטן, והרב חודקוב מסר כי "הרבי אמר, שכל האורחים הבאים לסדרי הלימוד המתקיימים בזאל הגדול, יקבלו עשרה סנט כדי שיתנום לצדקה, והם יכולים להוסיף על סכום זה עוד כמה שירצו, ועוד עשרה סנט כשכר טרחה". אין לתאר את גודל הזכות, שכל יום יקבלו מהרבי עשרים סנט.

יומן
מבית
חיינו

תשמ"ח

"עריכת התוועדות באופן של עד דלא ידע"

בשובו מהאוהל נשא הרבי שיחה מיוחדת אודות מעלתו של היום - ג' דסליחות, והנהגת הרבי הרי"צ לומר מאמר ביום זה. בקשר לכך הורה:

"כדי לקשר זה (ככל הענינים) עם מעשה בפועל - מהנכון שילמדו אחד מהמאמרים הנ"ל (ועל-כ"פנים חלקו), איש כפי חפצו ובמקום שלבו חפץ, במשך המעת לעת דיום שלישי דסליחות.

"ובודאי יחליטו גם לערוך (עוד בלילה זה) א" שטורעמדיקן פאָרבריינגען", וההתוועדות תהיה דווקא בשמחה גדולה, ועד למעמד ומצב ד"עד דלא ידע" (על-כ"פנים אצל אחד מהמתוועדים, והוא יוציא בזה את כל המשתתפים) - אם כי עם הגבלות כו', שהרי סוף סוף אין זה פורים ("ס'איז דאָך פאָרט ניט פורים")... אבל אף-על-פי-כן, הרי פורים קשור עם יום הכפורים ("כפורים"), סיום וחותר עשרת ימי תשובה, ובמילא קשור גם לתחלתם ראש השנה, כולל גם ימי הסליחות. "וכידוע סיפורו של נשיא דורנו בנוגע להתוועדות ימי הסליחות בליובאוויטש, שכאשר הגיעו המתוועדים ל"סליחות", "האָט מען זיך געשאַקלט"... כיון שההתוועדות נערכה באופן כזה שגרמה לכך שאפילו לאחר הברכה אחרונה, ואפילו לאחר שהלכו לטבול במקווה וכיוצא-בזה - "התנדודו" עדיין ("האָט מען זיך נאָך אַלץ געשאַקלט") מה"עד דלא ידע" דההתוועדות שלפני-זה!..."

כרגיל ביאר הרבי את פירוש רש"י הראשון בפרשתנו - "כי תבוא אל הארץ" בהסיקו מכך הוראה בעבודת האדם את קונו. כמו-כן ביאר את הנאמר בפרק רביעי במסכת אבות (הנלמד בשבת זו) "כתר שם טוב עולה על גביהן".

כאן חזר הרבי לענין השמחה באמרו שזה שממשיכים לדבר ללא הרף ("מ'האלט אין איין רעדן") אודות ענין השמחה הוא בגלל שלדאבוננו לא רואים עוד את השמחה בפועל, במקום שיראו פנים שמחות רואים "אנגעבלאזענע פנים", ויש שרוצים לכנות זאת "רצינות"...

כן, בהתבוננו במצב הכללי של עם ישראל, ובפרט ששכינתא בגלותא הרי זה מצב רציני... ולכן - אמר הרבי - חוזרים ומדגישים ששנה זו הינה תשמח ותשמח. וכמוזכר שהיא שנת הצלחה, ובמילא צריך להרבות בעניין השמחה. כאן התייחס הרבי לאלו המעיזים לומר "חכמה" שהיא "טפשות הכי גדולה" - שלא ראו הצלחה בשנה זו ולכן אין לכאורה סיבה מיוחדת להרבות בשמחה. כאן מנה הרבי שורה של דברים בהם נראה בגלוי שהשנה היא שנת הצלחה!...

בהמשך דיבר הרבי בהתלהבות רבה על מבצע הבניה גם מפני שהדבר מוסיף בעניין השמחה - עניין השנה, זאת משום שבצרכי האדם הבית הוא הצורך הנעלה ביותר, שהרי "מי שאין לו בית אינו אדם", ולכן עושים שמחה גדולה בחנוכת הבית.

כן - תבע הרבי - שכל אחד ואחת יקשרו את השמחה בלהתחיל (על-כ"פנים) לבנות בנינים חדשים ברוחניות. להוסיף פעולות חדשות (שהם כמו בנין חדש) בכל העניינים הטובים. ועוד ועיקר, כל אחד ואחת שיש לו את האפשרות לזה יתחיל לבנות בנינים חדשים בגשמיות, הן בנינים ציבוריים, והן בנינים פרטיים. הרבי פנה באופן מיוחד למנהלי המוסדות, עסקנים וכיוצא-בזה שעליהם לפתוח בתופת בניה, כמו-כן הציע הרבי שאנשים המומחים בענייני בניה ויש להם את הקשרים הרצויים - שיתמסרו לענייני הבניה בשנה זו. ענין נוסף עליו עורר הרבי הוא הספקת צרכי החג לכל הזקוקים לזה.

בין הדברים היה ביטוי מיוחד כאשר שאל הרבי מדוע נקראת שבת זו בשם "שבת סליחות", הרי שבת אין בה תחנון? הרבי הסביר בזה שהסליחות הם "שבת-דיקע סליחות".

בסיום ההתוועדות הזכיר הרבי אודות אמירת "ברכה אחרונה" והוסיף, "יהי רצון שתהיה זו גם ברכה אחרונה על הגלות, לפני זה - יאמרו עוד פעם "לחיים" וינגנו ניגון של שמחת תורה". כאן לקח הרבי את הכוס בידו הקדושה ואמר "ואני המתחיל וממני יראו וכן יעשו כל הנמצאים כאן ובכל מקום. לחיים, לחיים ולברכה".

לשמע הדברים אמרו כל הציבור בהתרגשות רבה "לחיים", וניגנו ניגון הקפות להרלו"צ ז"ל, והרבי עמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה. היה זה סיום שמח להתוועדות שבחלקה הגדול נסובה סביב נושא השמחה.

יום ראשון, כ"ב אלול

בבוקר, זמן מה אחרי סיום התפילה בביתו, ירד הרבי חזרה למטה לחלוקת הדולרים הקבועה של יום ראשון ואז פתח במפתיע בשיחת קודש שארכה כרבע שעה. הדברים התמקדו

בשני נושאים. האחד, היכולת ונתינת הכוח המיוחדים שיש עתה לברך כל אחד ואחד את חברו בתוך כלל ישראל ב"כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה", שכן כמובא בהלכה הרי שמנהג זה מתחיל כבר מראש חודש אלול, ובוודאי כאשר מתקרבים כבר

לקיצו של חודש אלול, ובהדגשה מיוחדת ביום הראשון של אמירת הסליחות (הנאמרים השנה במשך יותר משבוע - סימן לשלימות).

בחלקה השני של השיחה הודיע הרבי כי פדיונות הנפש שיתקבלו, מפני ריבויים יובאו כמו שהם על הציון הקדוש וכפי שהוזכר: "אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם" - באחדות גמורה, ולכן הרי שאין להכניס דברים נוספים בתוך מעטפות הפדיונות כגון כסף וכו'. מיד לאחר השיחה החלה חלוקת הדולרים הקבועה מידי יום ראשון.

כינוסי ילדים - להשבית אויב ומתנקם

בהתוועדות השבת דיבר הרבי על הצורך הדחוף ב"להשבית אויב ומתנקם", וזאת על ידי עריכת כינוסי ילדים בכל מקום ומקום.

הרבי פירט את פרטי הכינוס, שיכלול תורה תפילה וצדקה, באמירת הפסוקים "שמע ישראל", "ברוך שם", "תורה ציווה", ו"אבינו מלכנו" (הקצר, הנאמר בתחנון). הרבי ציין כי ייתן שני מטבעות עבור כל ילד, אחד על מנת לתת לצדקה בשליחותו, והשני שכר טרחה על כך שנותנים את הצדקה "בתור שלוחי"!

בסיום הורה הרבי כי כל הילדים והילדות הנוכחים יאמרו לחיים, ואף מסר יין עבור הילדות שבעזרת הנשים. למחרת כתב הרבי מכתב והוסיף בקשה להכרות פתגם מהבעל שם טוב במהלך הכינוסים.

יצוין שכשבוועיים לאחר מכן, במהלך יום הקדוש יום הכיפורים תשל"ד, פרצה באופן מפתיע מלחמת יום הכיפורים.

יום שני, כ"ג אלול

הסליחות נאמרו היום בבית הרבי.

היום הוא יום ה'אירצייט' של הרה"ח מאיר שלמה ינובסקי ז"ל סבו של הרבי. הרבי נסע היום לאוהל הק'. כשחזר הרבי מהאוהל, אחר תפילת ערבית אמר שיחת קודש שארכה כ-10 דקות. הסיבה לאמירת השיחה הוסברה תיכף בתחילת הדברים: הרבי ציין כי משתדלים תמיד לחזק נוהגים קיימים, ובאופן מיוחד הדברים אמורים כלפי מנהג שנשכח שיש לחדשו ולחזקו, והכוונה לכך שאדמו"ר הקודם היה עושה עניין מיוחד מהיום השלישי לאמירת הסליחות בחזרת דברי חסידות ברבים. יום זה גם חל תמיד ביום שלישי (שכן תחילת אמירת הסליחות לעולם תהיה במוצאי מנוחה). הרבי הביא משיעור החומש בפרשתנו פרשת ניצבים המסתיים "הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם", שזוהי בעצם כללות עבודת בני ישראל בתורה ומצוותיה.

הרבי סיים את דבריו בחלוקת דולרים לצדקה אלא שהפעם היו אלה שלושה במספר, בכדי שיהיה ג' פעמים שלש: שלשה דולרים ביום שלישי לסליחות, החל ביום שלישי בשבוע.

יום שלישי, כ"ד אלול

בצהריים לאחר תפילת מנחה הכריז הגבאי על בוא הרבי ל־770 בשעה 17:00 לאמירת שיחה בפני נשי ובנות ישראל, וכי לאחר מעריב יחל הרבי לקבל פ"נים בביתו. הרבי תיקן תיכף ואמר "ב־770...". מאוחר יותר התפרסמה הידיעה המשמחת כי הרבי ישהה ב־770 החל מהיום עד לאחר צום גדליה. אין צורך לתאר עד כמה גרמה ידיעה זו לשמחה גדולה, בפרט בקרב האורחים הרבים שהחלו כבר להגיע בהמוניהם לכבוד חודש החגים.

בשעה 17:00 הגיע הרבי ל־770 וכעבור מספר דקות ירד לבית המדרש הגדול מקום כינוס הנשים. הרבי פתח בברכת: "כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה" באמרו, כי בכוח כל יהודי ואף ילדים קטנים לאחל ולברך את כלל ישראל בברכה זו. זאת מכוחו של מנהג ישראל לברך בימים אלו בברכה זו איש את רעהו.

אחר כך עבר הרבי למעלת ימים אלו וסגולתם, שכן (כמבואר בחסידות) אלו הם ימים שהמלך עוזב את ארמונו ונמצא עם העם בשדה. עיקר השיחה נסובה הפעם על נושא מיוחד שהביא עמו גם הוראה מעשית חדשה לנשי ובנות ישראל.

הרבי האריך בעובדה כי מקום עקרות הבית (שכשמן הן, עיקר הבית, משום שהן הן הממלאות את רוב התפקידים שבתוככי הבית הן בגשמיות והן ברוחניות בחינוך הבנים) בעיקר בחדר הבישול (במטבח), מקום בו הן מבשלות את האוכל לבני הבית. ובכוח זה הבעל והבנים עובדים את ה' ולומדים תורה.

השפעה מיוחדת ישנה - המשיך הרבי - למאכלים אלו שבכשרותם מכשירים הם את לבבותיהם של האוכלים לה' ולתורתו, וכפי שידוע אשר מאכלים שאינם כשרים גורמים לטמטום הלב. ועל כן, גם - למרות שכל בעל סומך בשטח זה במלוא מאת האחוזים על אשתו שגדלה והתחנכה כבת ישראל כשרה - האחריות גדולה מאוד בנושא זה של הכנת המאכלים.

כאן באה הצעתו הקדושה של הרבי אשר בכדי שהאשה תזכה לסיוע מלמעלה לבל תיכשל חלילה בעניינים אלו, מן הראוי שבכל מטבח תהיה קופת צדקה שעקרת הבית ובנותיה (המסייעות לה במטבח) תכנסנה לשם מפעם לפעם מטבע. בכך גם הן תזכרנה את אותם אנשים שאין להם עתה מה לאכול, וכשיגיע גבאי הצדקה ימסרו לו את תכולת הקופה על מנת להאכיל את אותם עניים.

עוד הציע הרבי שבכדי שהקופה תהיה לדבר קבוע ועומד, יש לקובעה באמצעות מסמך וכדומה לקיר המטבח. בכך יש רווח נוסף, שהבית הופך להיות "בית צדקה" שכן על פי ההלכה, לדבר המחובר לכותל יש גדר של חלק מן הבית עצמו.

אחר הצהריים נערך ברוב עם טקס הנחת אבן הפינה ("גראונד ברייקינג") לבניין החדש של "מכון חנה". האירוע לווח בסיפור מעניין ומיוחד במינו:

אתמול הכניס הרב י. הכט, העומד בראש המוסד, מכתב הזמנה לרבי. בין השאר כתב שם הרב הכט כי מכיוון שלבטח תשתתף באירוע אימו של הרבי - הרבנית חנה ע"ה, מן הראוי איפוא שהרבי יהיה אף הוא במקום על מנת לפוגשה...

היום (תיכף לאחר השיחה לנשים) קרא הרבי לרב הכט לחדרו הקדוש ליחידות קצרה ואמר לו כי הרי בהזמנתו אותו ידע הרב הכט שלא ייענה לה, אך כיון שרוצה אף הוא ליתול חלק ב"אירוע היסטורי" זה, ייתן לו חבילת דולרים עבור כל המשתתפים, אשר בקשר לאמור בשיחה לנשים, יתנו השטרות לתוך אותן קופות הצדקה שבמטבח, וכן יעבירו זאת הלאה לאחרים. הרבי ביקש חזרה מן הרב הכט חבילה אחת מחבילות הדולרים - אותן קיבל לפני כן מידי הרבי, ואמר שזה בשביל "לקוחותיו..."

בשעה רבע לשמונה ירד הרבי לבית הכנסת הגדול לתפילת ערבית בנוכחות קהל רב.

עת לדעת

המדור מתפרסם מתוך הספר 'עת לדעת', שנערך ע"י השליח הרב אברהם שמואל בן הגה"ח הרב חיים מאיר בוקיעט ז"ל, ומוקדש לעילוי נשמתו

חנוכת בניין 770

"חנוכת הבית" של 770 על ידי כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ. הרבי הריי"צ פתח את האירוע באמירת מאמר ד"ה "על שלושה דברים העולם עומד", ואחרי המאמר המשיך בהתוועדות במהלכה אמר כמה שיחות קודש.

(סה"מ ת"ש ע' 160, סה"ש קיץ ת"ש ע' 176)

מאמר לרגל חנוכת 770

לרגל היום בו מלאו יובל שנים לחנוכת "770" הגיה הרבי מאמר חסידות דיבור המתחיל "על שלושה דברים העולם עומד", שנאמר בשבת פרשת קדושים מברכים החודש אייר תשי"ד, מאמר זה הוא ביאור על מאמר דיבור המתחיל זה, שאמר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ בעת חנוכת הבית בשנת ת"ש.

(נדפס בתורת מנחם - ספר המאמרים (מלוקט) ח"ג ע' קעט. התוועדות תש"נ ח"ד ע' 272)

מבצע נש"ק

כ"ק אדמו"ר הכריז על "מבצע נרות שבת קודש". הרבי עורר על כך שכל בת ישראל תדליק נרות שבת קודש. אפילו ילדות קטנות שהגיעו לגיל חינוך ידליקו בברכה. הרבי קישר זאת לכך שאנו מתקרבים לגאולה עליה נאמר "והי הוי' לך לאור עולם", לכן יש להוסיף בפעולות של אור.

(שיחות קודש תשל"ד ח"ב ע' 441)

יום הברית של רבנו הזקן

יום הכנסת כ"ק אדמו"ר הזקן בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. הבעל שם טוב צוה לערוך סעודה ואמר תורה על הפסוק: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו".

ביום השבת פרשת נצבים - השבת שלאחר הברית מילה - אמר הבעש"ט תורה על הפסוק "שוש איש בהוי'" והיה בשמחה גדולה, ואיש לא ידע טעם הדבר.

(סה"ש תש"ג ע' 163)

תק"ה

אלול כ"ה

תש"נ

תשל"ד

אלול כ"ד

תרצ"ג

תש"נ

אלול כ"ג

ת"ש

אלול כ"א

תרצ"ט

דין נצח הסופי

ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב, ג' דסליחות - גמר ה"דין נצח" בקשר לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש. ביום זה הגיעו הספרים האחרונים והוחזרו להיכלו הק' של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע. ובקשר לזה הורה הרבי שיפתחו את היכלו הק' על מנת שיוכלו להתפלל שם בימי ראש השנה.

(הקדמת היום יום בשלשלת היחס)

יום פטירת הרה"ג הרה"ח מאיר שלמה ינובסקי

יום פטירתו של הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה ינובסקי, אב"ד ניקוליב, אביה של הרבנית חנה, זקנו של כ"ק אדמו"ר.

הרה"ג ר' מאיר שלמה היה בנו של הרה"ג הרב ישראל ליב ינובסקי, ששימש כראש ישיבה במושבה רומנובקה, והרבנית ביילא רבקה, בתו של הגאון החסיד הרב אברהם דוד לאוואט, רבה של ניקוליב.

הוא היה גאון גדול בנגלה ובחסידות, ולאחר הסתלקות זקנו הרה"ג הרה"ח ר' אברהם דוד לאוואט בעל "שער הכולל", רבה של ניקוליב, נתמנה לממלא מקומו, על פי צוואתו.

כ"ק אדמו"ר סיפר אודות זקנו:

אחרי חתונתו, הי' זקני ע"ה - מן היושבים ("זיצערס") אצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש במשך חצי שנה או שנה (כך היה הסדר באותם ימים, מיד אחר החתונה היו נוסעים לרבי למשך תקופה).

הרבי היה אומר קדיש ביום זה.

(תורת מנחם - התוועדות תשמ"ו ח"ד ע' 438. ימי חב"ד ע' 261)

הרבי הריי"צ עוזב את אוטוואצק

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ עזב את אוטוואצק שאליה הגיע ארבע שנים קודם לכן, בעקבות פרוץ מלחמת עולם השנייה. כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ בכה מאד בעת שעזב את אוטוואצק.

בגלל המלחמה לא עלה בידו להגיע לריגה ולכן נשאר בוורשה עד יום ב' טבת ת"ש (שלושה חדשים), ואז בדרך נס הצליח לצאת לריגה.

(ימי חב"ד ע' 260)

הלכות ומנהגי חב"ד

יום ראשון,

כ"ב באלול, א' דסליחות

מוצאי שבת קודש:

ימי הסליחות המעוררים לתשובה, הם מהזמנים הידועים שבהם היו מנגנים את ניגונו של אדמו"ר הזקן, בעל 'ארבע הבבות'⁸.

סליחות⁹ הראשונות, מתחילים אחר ובסמוך לחצות הלילה¹⁰.

יש לפרסם בכל בתי הכנסת (ולא רק לחסידים), שכדאי לקשר את אמירת הסליחות (=תפילה) - בכל אחד מימי הסליחות - עם תורה וצדקה: לפני אמירתן, ללמוד (הפעם - קודם חצות) את מאמר אדמו"ר הזקן ד"ה 'לך ה' הצדקה' הנדפס בתחילת הסליחות, ולפחות תחילתו וסופו, וכן עניין בתורה עם מסקנה להלכה; ולתת צדקה (הפעם - מיד לאחר חצות. וניתן לדחות את אמירת הסליחות בזמן מועט, שבו יקיימו את מצות הצדקה), כדי שיפעל בהבנה והשגה של הלימוד והתפילה, ואז פועלים את בקשת הסליחות וההמשכה שלאחריה¹¹.

השליח ציבור מתעטף בטלית בלי ברכה¹².

שבת קודש פרשת תבוא'

כ"א באלול - 'שבת סליחות'

קריאת התורה: מנהג הקוראים בתורה להגביה את קולם בפסוק 'השקיפה' שבסיום שני².

לעליית 'שישי' עולה הבעל-קורא, ומעצמו - בלי קריאה בשמו - ומברך לפניו ולאחריה³. לאחר מכן מברכים אותו בשמו, כרגיל⁴.

מנהג הקוראים להנמיך את קולם (אך באופן שהציבור ישמע) בקריאת התוכחה, וחוזרים ומגביהים קולם ב'אלה דברי הברית' שבסיום 'שישי'⁵.

אחרי התפילה - התוועדות בבית הכנסת, כפי שנהגו חסידים להתוועד בכל שבת קודש ערב-סליחות⁶, ואף במוצאי שבת קודש - כהכנה לאמירת הסליחות.

הפטרה: "קומי אורי... בעתה אחישה" (ישעי' ס"א, כב).

מנחה. פרקי אבות - פרקים ג'ד. אומרים 'כל ישראל לפני פרק א' ורבי חנניה' אחרי פרק ב'⁷.

1. הרבי כתב: "כך נקראת בכל החומשים שראיתי (ולא כי תבוא), ועד לדרושי רבותינו נשיאינו דפרשה זו בהתחלתם" (לקוטי שיחות, כרך יט, עמ' 611 בהערה למכתב כללי. ושם עמ' 244 בהערה 8: "כה בטא"ח סו"ס תכת. וברמב"ם 'סדר תפילות' - 'והיה כי תבוא' ואכ"מ". כ"ז מופיע גם להלן כרך כד עמ' 641. וזאת למודעי, שלא ניתן לומר שהכוונה כאן ברמב"ם היא (רק) להתחלת הפרשה; ולא לשמה, כי זאת כבר כתב הרבי כהסבר על השינוי בשמות הפרשיות המופיעות בהל' תפילה ר"פ יג, מול 'סדר תפלות' שבו כן מצוין הרמב"ם את שם הפרשה - ראה בליקוטי שיחות כרך ה' עמ' 57 בשו"ת הראשון להערה 1).
2. לוח כולל-חב"ד.
3. היום-יום ח"י אלול. ספריהמנהגים עמ' 31. לוח כולל-חב"ד. וראה שערי אפרים שער ז סעיף כג, 'אוצר מנהגי חב"ד' אלול-תשרי, עמ' יט, וש"נ.
4. לפי המורגל בהרבה ממנייני אנ"ש לברך כל עולה לתורה במי שבירך' (הרבי כתב על זה: "כי כמדומני בליבו אויטש לא נהגו כן" - אג"ק כרך ב עמ' שכן. וראה בזה בהתקשרות גיליון תק"ב, בלוח השבועי הערה 2).
5. כנה"ג בהגהת ב"י סי' תכה, הובא במ"א ס"ק ח, לענין משנה-תורה במיוחד. פ"ח שם ס"ק ז (אך בשערי-הכוונות ובפנ"ח הובא שהאר"י עלה וקרא את התוכחה בפיו ובקול רם כמנהג חכמי ספרד. ואכ"מ).
6. תורת מנחם חלק ג עמ' 327, תשמ"ב ח"ד עמ' 2253, תשמ"ג ח"ד עמ' 2045 ועוד.
7. ראה סה"ש תש"נ כרך ד' עמ' 259 הע' 104 ובשולי הגיליון. וראה בזה באריכות בהתקשרות גיליון תתקצ"ו הע' 17.

8. ספריהשיחות תש"א עמ' 86-85 (ספריהניגונים ח"א, ניגון א).
9. "כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו יצא לסליחות בבגדי הש"ק - 'אוצר מנהגי חב"ד', אלול-תשרי, עמ' כג, וש"נ (וכן מובא מס' לקטי-יושר).
10. י"א שצ"ל הסליחות בעמידה, וכן נפוץ בין אנ"ש. ובפרט באמירת 'אשמנו' (מדינת - שו"ע אדה"ז סי' תר"ו סי"ז. ועד"ז לכאורה גם באמירת "אשמנו מכל עם"; "סלח לנו" שאחרי י"ג מידות, וכו"ו). וכן י"ג מידות, שמע קולנו.
11. ספריהמנהגים עמ' 54 (מפני שאומרים 'במוצאי מנוחה'), וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' כג. וכדי שתהא לסליחות שייכות לשבת, יש לעשות זאת מיד אחר חצות (שיחה דלהלן הע' 15, וראה בקטע הבא בפנים).
12. ע"פ 'שערי המועדים - אלול, סי' ע, משיחות קודש תשל"ד ח"ב עמ' 435.
13. לוח כולל-חב"ד. וגם אם הוא בחור, מתעטף בה (ע"פ שערי הל' ומנהג ח"א עמ' רכז, מר"ה ז,א ותנאי-דבי אליהו זוטא פכ"ג. וראה באריכות בהערות וביאורים - אהלי תורה גיליון תתנ"א עמ' 50 ואילך, ובפרט בעמ' 62).
14. ה"ט"ו (סי' תקפ"א ס"ק ב, ונתקב במטה אפרים שם סי"ד, במשנ"ב ס"ק ו ועוד) כתב ליתול טלית מחבירו בהשאלה כדי לצאת מספק ברכה (על בגד יום בלילה. והוא כמ"ש בשו"ע אדה"ז סי' יד סי"ח, שהשואל טלית ללבושה לכבוד הציבור אינו חייב לברך. וצ"ב בשערי הל' ומנהג או"ח סי' נו שכתב בכ"ו"ב ש"נכנס בגדר שאלה ע"ד הברכה"). מאידך יל"ע בשו"ע אדה"ז סי' ח"ג שגם בליל יו"כ, שאז אין מתעטפים לשם מצות ציצית אלא להידמות

מכיוון שלמעשה הש"ץ מתעטף בטלית לאחר שהאיר היום, יברך עליה אם מתפלל בה מיד לאחר מכאן.²³

הוראת נשיאינו הקדושים ומנהג משנים רבות, אשר היורד לפני התיבה, ובפרט בימים הנוראים, יעבור תחילה על כל התפילות, ובפרט על כל הפיוטים, לדעת לכל הפחות פירוש המילות כפשוטו, וכמובן מאליו לדעת דיני התפילה בכלל, ודיני הש"ץ בפרט.²⁴ ואף אם עשה כך לפני שנה, יעשה כן גם בכל שנה כמה ימים קודם שיורד לפני התיבה בתור הש"ץ.²⁵ כמובן, על התוקע והמקריא ללמוד היטב את דיני התקיעות כהלכתן, כולל הטעויות והספקות השכיחות בהן.²⁶

יום שלישי

כ"ד באלול, ג' דסליחות

מדברי הרבי נשיא דורנו: "ג' דסליחות הוא יום מיוחד, ולכן אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר מאמר חסידות ביום זה".²⁷

יום רביעי

כ"ה באלול, ד' דסליחות

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ סיפר, שחסידים הראשונים היו לומדים ביום כ"ה באלול בפרשת בראשית עד "יום אחד"; בכ"ז באלול - עד "יום שני" וכו'; בכך התכוונו להביא תוכן של 'עבודה' גם בעניינים של "בראשית ברא..." (אתערותא דלעילא).²⁸

יש להתחיל 'אשרי' בעשרה כדי שיוכלו לומר אחריו קדיש מיד, ואם השלימו לעשרה מיד אחרי סיום אשרי, יאמר כמה פסוקים וחצי קדיש. אם היו עשרה באמירת הסליחות, אסור לצאת באופן שלא יישארו עשרה לקדיש. אך אם יצאו ונשארו אפילו שישה, יאמר הש"ץ קדיש תתקבל.¹³

"הנשמה לך" - הש"ץ מתחיל בקול רם.¹⁴

באמירת 'אל רחום שמך' אמר הרבי תמיד כש"ץ: "למען אמינתך, למען ברייתך" - ת' בקמץ, וכן בכולם.

באמירת 'ענגנו' מסיים הש"ץ בקול רם במקומות המופסקים בשתי נקודות, דלא כמנהג העולם.¹⁵

אומרים 'קדיש תתקבל' אחר הסליחות, גם אם מתפללים שחרית מיד לאחריהן.¹⁶

באמירת סליחות בבית המדרש של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, לאחר קדיש תתקבל, מסיימים בשירת "רחמנא דעני לעני ענינא", והרבי היה מעודד את השירה כדרכו בקודש.¹⁷

האומר סליחות ביחיד, לא יאמר י"ג מידות,¹⁸ גם לא בניגון ובטעמים.¹⁹

יום שני

כ"ג באלול, ב' דסליחות

מהיום ואילך עד ערב ראשהשנה ועד בכלל - אמירת הסליחות "באשמורת הבוקר"²⁰. ידוע מנהגנו לברך ברכות השחר בבית²¹, ועל כל פנים יש לברכן, ולפחות את ברכות התורה, קודם הסליחות.²²

למלאכים, מברכים על הטלית מבעוד יום. וכן ברשימות היומן עמ' רי; שיחות קדש תשי"א (מהדורת תשנ"ט עמ' 182); והיכל מנחם ח"ג עמ' רמה, שם ברור שעקרונית לבישה כיו"ב חייבת בברכה.

13. כדן חזרת הש"ץ וכיו"ב, מטה אפרים ואלף המגן סי' תקפ"א סעיף י"ז.

14. 'סליחות' - לקוט טעמים ומקורות ממטה אפרים תקפ"א סי"ח.

15. 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' כה.

16. 'סליחות' - לקוט טעמים ומקורות. וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' כט.

17. 'אוצר מנהגי חב"ד' שם (ספרהיגונים ח"ג, ניגון רמז).

18. שו"ע הבי"ט סי' תקס"ה סי"ה.

19. 'היכל מנחם' ח"ג עמ' רסה (למרות האמור בעניין זה בשו"ע שם. ראה כ"ה חיים סי' קלא ס"ק ג. גם בשו"ת מנחת אלעזר ח"ד סי' כב מסיק שלא לומר גם בניגון ובטעמים, וכן נהג בפועל - 'דרכי חיים ושלום' אות קצ).

לענין אמירת 'מחי ומסי', 'מרו' דבשמיא' ביחיד, בלוח כולל-חב"ד הביא שידלגם, כיוון שיחיד מנוע מלהתפלל בלשון ארמי כמבואר בשו"ע רבינו סי' קא סי"ה. אך יש מקום להוכיח אחרת מלשון אדה"ו בסידורו, שהסתייג רק מאמירת 'יקום פורקן השני ביחיד, ראה 'התקשרות' גיליון ס עמ' 20. הערות הת' ואנ"ש, צפת, גיליון ל עמ' 39.

20. ספרהיגונים, מנהגי ר"ה. (למעשה, במניין של הרבי אמרו סליחות בשעה 07:00).

21. אג"ק ח"ט עמ' שצ, וראה ספרהשיחות תש"ד עמ' 20.

22. לוח כולל-חב"ד, ע"פ שו"ע אדה"ו סי' מו סי"ח.

23. למרות מש"כ במטה אפרים שם סעיף ט"ו לברך תמיד, הרי לדעת אדה"ו הנ"ל אין לברך על עטיפה זו כלל, אא"כ היא מיועדת גם לתפילה שאח"כ.

24. לכאורה - הוראה זו שייכת גם לפיוטי הסליחות. ראה באג"ק ח"ז עמ' סא, שרצוי שלא להתפלל [כנראה - גם כל השנה] במניין שבו אומר הש"ץ פיוטים באמצע ברכות ק"ש (כנהוג בכמה קהילות אשכנזיות). אולי יש להתיר כשהציבור זקוקים לו כתוקע וכיו"ב. וראה בקשר לש"ץ מאנ"ש המתפלל בביהכ"נ דנוסח אחר בהתקשרות' גיליון תקל"ד עמ' 14 ואילך, ובפרט בהערה 12.

25. אגרות יקודש ח"א עמ' שנג, תטז וש"נ.

26. ראה ספר המנהגים סי' ע"ב.

27. תורת מנחם תשמ"ב ח"ד עמ' 2254. וכן נהג כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כמה פעמים. וראה לקוטי שיחות ח"ד עמ' 347 ואילך, וש"נ.

מהנכון שבמשך המעל"ע של יום זה ילמדו ע"כ חלק מאחד המאמרים הללו (איש כפצנו, שהרי ישנם ריבוי מאמרים דיום זה) - ר"ד משיחת ג' דסליחות תנש"א. והעיקר שכל אחד יוסיף עוד ענין של לימוד, הנהגה טובה וכיו"ב - תורת מנחם תשמ"ט ח"ד עמ' 373.

28. לקוטי שיחות חט"ז עמ' 488.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ
הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

וְתִימַר קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְכֹן אֲרַמְּאָה בְּעַא לְאוּבְדָא
 ית אבא ונחת למצרים ודר תמן בעם זער והנה
 תמן לעם רב מקיף וסגי: ו ירעו אתנו המצרים
 ויענינו ויתנו עלינו עבדה קשה: וירעו אתנו
 המצרים ויענינו ויתנו עלינו עבדה קשה:
 ואבאישו לנא מצרים וענינא ויקבו עלנא
 פלחנא קשיא: ו ונצעק אליהוה אלהי אבותינו
 וישמע יהוה את־קלנו וירא את־ענינו ואת־
 עמלנו ואת־לחצנו: ונצעק אליהוה אלהי
 אבותינו וישמע יהוה את־קלנו וירא את־ענינו
 ואת־עמלנו ואת־לחצנו: וצלנא קדם יְיָ אֱלֹהָ
 דאבקהתנא וקביל יְיָ צלותנא וגלי קדמוהי עמלנא
 ולאותנא ודוהקנא: ה ויוצאנו יהוה ממצרים
 ביד חזקה ובורע נטויה ובמרא גדל ובאותות
 ובמפתים: ויוצאנו יהוה ממצרים ביד חזקה
 ובורע נטויה ובמרא גדל ובאותות ובמפתים:
 ואפקנא יְיָ ממצרים בידא תקיפא ובדרעא
 מרמא ובחזונא רבא ובאתין ובמופתין:
 ו ויבאנו אליהמקום הוה ויתן־לנו את־הארץ
 הזאת ארץ זבת חלב ודבש: ויבאנו אליהמקום
 הוה ויתן־לנו את־הארץ הזאת ארץ זבת חלב
 ודבש: ואיתנא לאתרא הדין ויהיב לנא ית ארעא
 הדא ארעא עבדא חלב ודבש: ועתה הגה
 הבאתי את־ראשית פרי האדמה אשר־נתתה
 לי יהוה והנחתו לפני יהוה אלהיך והשמתוית
 לפני יהוה אלהיך: ועתה הגה הבאתי את־
 ראשית פרי האדמה אשר־נתתה לי יהוה והנחתו
 לפני יהוה אלהיך והשמתוית לפני יהוה אלהיך:
 וכען הא איתתי ית ריש אבא דארעא דיהבת לי
 יְיָ ותצנעה קדם יְיָ אֱלֹהֶיךָ ותסגוד קדם יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
 יא ושמחת בכל־הטוב אשר נתן־לך יהוה
 אלהיך ולביתך אתה והלוי והגר אשר בקרבך:
 ושמחת בכל־הטוב אשר נתן־לך יהוה אלהיך

א והיה כִּי־תבוא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה: והיה
 כִּי־תבוא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נתן לך
 נחלה וירשתה וישבת בה: ויהי ארי תעול
 לארעא די יְיָ אֱלֹהֶיךָ יחב לך אחסנא ותרתה
 ותיתב בה: ב ולקחת מראשית א פלפרי
 האדמה אשר תביא מארצך אשר יהוה אלהיך
 נתן לך ושמית בטנא והלכת אליהמקום אשר
 יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: ולקחת
 מראשית א פלפרי האדמה אשר תביא מארצך
 אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמית בטנא והלכת
 אליהמקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו
 שם: ותסב מריש כל אבא דארעא די תעל
 מארעך די יְיָ אֱלֹהֶיךָ יחב לך ותשוי בסלא ותהד
 לאתרא די יתרעי יְיָ אֱלֹהֶיךָ לאשראה שכנתה
 תמן: ג ובאת אליהכהן אשר יהיה בימים ההם
 ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אלהיך כִּי
 באתי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נשבע יהוה לאבותינו
 לתת לנו: ובאת אליהכהן אשר יהיה בימים
 ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אלהיך
 כִּי־באתי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נשבע יהוה לאבותינו
 לתת לנו: ותיתי לות פהנא די יהי ביומא האנון
 ותימר לה חותי יומא דין קדם יְיָ אֱלֹהֶיךָ ארי
 עלית לארעא די קיים יְיָ לאבקהתנא למתן לנא:
 ד ולקח הכהן הטנא מידך והניחו לפני מזבח
 יהוה אלהיך: ולקח הכהן הטנא מידך והניחו
 לפני מזבח יהוה אלהיך: ויסב פהנא סלא מידך
 ויצנענה קדם מדבחא דִּי אֱלֹהֶיךָ: ה וענית
 ואמרת לפני א יהוה אלהיך ארמי אבי
 וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי־שם
 לגוי גדול עצום ורב: וענית ואמרת לפני יהוה
 אלהיך ארמי אבי וירד מצרימה ויגר שם
 במתי מעט ויהי־שם לגוי גדול עצום ורב: ותתיב

למנהג רבנותי נשיאני, ש לקרא ביום ה' בלילה שמו"ת עליה אחת או שתיים מהפרשה, ולמרת ביום ו' אחרי צמות לקרוא שוב מתחילתה עד נמיא עם ההפטרה, ובשבת לפני תפילת שחרית לקרוא שוב 'שביעי'. • סהרים (עכ"פ לכתחילה) שלא להפסיק באמצע קריאת שמו"ת.

נערך על ידי יחידון התוצאה לאור

ולביתך אתה וחלוי והגר אשר בקרבך: ותחדי ככל טבתא די יתב לך יי אלהך ולאנש ביתך את ולואי וגיורא די בינך: ס

שני יב כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתתה ללוי לגר ליתום ולא למנה ואכלו בשעריך ושבעו: כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתתה ללוי לגר ליתום ולא למנה ואכלו בשעריך ושבעו: ארי תשצי לעשרא ית כל מעשר עלתך בשמא תליתאה שנת מעשרא ותמן ללואי לגיורא ליטמא ולא רמלא ויכלון בקוריך וישבעון: י ואמרת לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולא למנה ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי: ואמרת לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולא למנה ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי: ותימר קדם יי אלהך פלתי קדש מעשרא מן ביתא ואף יתבתה ללואי וגיורא ליטמא ולא רמלא ככל פקודך די פקידתני לא עברית מפקודיך ולא אתגשיתי: יד לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי ממנו בטמא ולא נתתי ממנו למת שמעתי בקול יהוה אלהי עשיתי ככל אשר צויתני: לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי ממנו בטמא ולא נתתי ממנו למת שמעתי בקול יהוה אלהי עשיתי ככל אשר צויתני: לא אכלית באבלי מנה ולא פלתי מנה בדמסאב ולא יתבית מנה למית קבלית למימרא דיי אלהי עבדית ככל די פקידתני: ט השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל ואת האדמה אשר נתתה לנו כאשר נשבעת לאבתינו ארץ זבת חלב ודבש: השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל

ואת האדמה אשר נתתה לנו כאשר נשבעת לאבתינו ארץ זבת חלב ודבש: אסתכי ממדור קדשך מן שמיא וברך ית עמך ית ישראל וית ארעא די יתבת לנא כמא די קימתא לאבתינא ארע עבדא חלב ודבש: ס

שליש טו היום הזה יהוה אלהיך מצוה לעשות את החקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך: היום הזה יהוה אלהיך מצוה לעשות את החקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך: יומא קדין יי אלהך מפקדך למעבד ית קימא האלין וית דינא ותטר ותעבד יתהון ככל לבך ובכל נפשך: יא את יהוה האמרת היום להיות לך לאלהים וללכת בדרךיו ולשמור חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו: את יהוה האמרת היום להיות לך לאלהים וללכת בדרךיו ולשמור חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו: ית יי חטבת יומא דין למחוי לך לאלה ולמהך בארסן דתקנן קדמוהי ולמטר קדמוהי ופקודוהי ודינוהי ולקבלא במימרה: יב ויהוה האמירך היום להיות לו לעם סגלה כאשר דבר לך ולשמר כל מצותיו: ויהוה האמירך היום להיות לו לעם סגלה כאשר דבר לך ולשמר כל מצותיו: יג חטבך יומא דין למחוי לה לעם חביב כמא די מליל לך ולמטר כל פקודוהי: יד ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיתך עם קדש ליהוה אלהיך כאשר דבר: ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיתך עם קדש ליהוה אלהיך כאשר דבר: ולמתנך עלאה על כל עממא די עבד לתשבתא ולשום ולרכו ולמהך עם קדיש קדם יי אלהך כמא די מליל: פ

יבועי א ויצו משה וזקני ישראל את העם לאמר

וּתְכַנֵּי תַפְן מִדְּבַחַת קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ מִדְּבַח אֲבֹנִין
 לֹא תֵרִים עֲלֵיהוֹן פְּרֹזְלָא: ו אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה
 אֶת־מוֹזֶבֶח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַעֲלִיתָ עָלָיו עֹלֹת
 לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת־מוֹזֶבֶח
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַעֲלִיתָ עָלָיו עֹלֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:
 אֲבָנִין שְׁלֵמִין תִּבְנֵי יַת מִדְּבַחַת דִּי יי אֱלֹהֶיךָ וְתַסַּק
 עֲלוּהֵי עֲלוֹן קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ: ו וּבְחַתָּ שְׁלָמִים
 וְאֶכְלַתְּ שֶׁם וְשִׁמְחַתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וּבְחַתָּ
 שְׁלָמִים וְאֶכְלַתְּ שֶׁם וְשִׁמְחַתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
 וְתַכּוּס נִכְסַת קוֹדֶשִׁין וְתִיכּוּל פְּסָן וְתַחֲדֵי קָדָם יי
 אֱלֹהֶיךָ: ה וְכִתְבַתָּ עַל־הָאֲבָנִים אֶת־כָּל־דְּבָרֵי
 הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּאֵר הַיַּיִטֵּב: וְכִתְבַתָּ עַל־הָאֲבָנִים
 אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּאֵר הַיַּיִטֵּב: וְתַכְתּוּב
 עַל אֲבָנַיִת יַת כָּל פִּתְגָמֵי אוֹרִיתָא הֵדָא פִּרְשׁ
 זְאוֹת: ס ו וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֶל־
 כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְפַּת ו וְשִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם
 הַזֶּה נְהִייתָ לְעַם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְפַּת ו
 וְשִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ לְעַם לַיהוָה
 אֱלֹהֶיךָ: וּמְלִיל מֹשֶׁה וְכִהְנִיָּא לְזֹאֵי לְכָל יִשְׂרָאֵל
 לְמִימְרָא אֲצִית וְשִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל יוֹמָא הַדִּין הַזֶּה
 לְעַמָּא קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ: ו וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ וְעָשִׂיתָ אֶת־מִצְוֹתָיו וְאֶת־חֻקָּיו אֲשֶׁר
 אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם: וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 וְעָשִׂיתָ אֶת־מִצְוֹתָיו וְאֶת־חֻקָּיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ
 הַיּוֹם: וְהִקְבַּל לְמִימְרָא דִּי יי אֱלֹהֶיךָ וְתַעֲבֹד יַת
 פְּקוּדוּהֵי וַיַּת קְיָמוּהֵי דִי אֲנָא מְפַקְדֶּיךָ יוֹמָא דִּין: ס
 חַמִּישִׁי יא וַיִּצְוּ מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר:
 וַיִּצְוּ מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר: וּפְקִיד
 מֹשֶׁה יַת עַמָּא בְּיוֹמָא הַהוּא לְמִימְרָא: י אֱלֹהֵי
 יַעֲמְדוּ לְכַרְךָ אֶת־הָעָם עַל־הַר גְּרִזִים בְּעֵבְרָכֶם
 אֶת־הַיַּרְדֵּן שְׁמֵעוּן וְלוֹן וַיהוָה וַיִּשְׁשַׁכֵּר וַיּוֹסֶפֶת
 וּבְנֵימָן: אֱלֹהֵי יַעֲמְדוּ לְכַרְךָ אֶת־הָעָם עַל־הַר גְּרִזִים
 בְּעֵבְרָכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן שְׁמֵעוּן וְלוֹן וַיהוָה וַיִּשְׁשַׁכֵּר

שְׁמוֹר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם
 הַיּוֹם: וַיִּצְוּ מֹשֶׁה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הָעָם לֵאמֹר
 שְׁמוֹר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם
 הַיּוֹם: וּפְקִיד מֹשֶׁה וְסָבִי יִשְׂרָאֵל יַת עַמָּא לְמִימְרָ
 טר יַת כָּל תְּפַקְדָּתָא דִּי אֲנָא מְפַקְדֶּיךָ יַתְכוֹן יוֹמָא
 דִּין: כ וְהָיָה בְּיוֹם אֲשֶׁר תַּעֲבְרוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְהִקְמַתָּ
 לָךְ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת וְשָׂדַת אֹתָם בְּשִׂיד: וְהָיָה בְּיוֹם
 אֲשֶׁר תַּעֲבְרוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְהִקְמַתָּ לָךְ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת וְשָׂדַת
 אֹתָם בְּשִׂיד: וַיְהִי בְּיוֹמָא דִּי תַעֲבְרוּן יַת יַרְדֵּנָא
 לְאַרְעָא דִּי יי אֱלֹהֶיךָ יִהְיֶה לָךְ וְיַתְקִים לָךְ אֲבָנִין
 וּבְרַבִּין וְתַסוּד יַתְהוֹן בְּסִידָא: ג וְכִתְבַתָּ עֲלֵיהֶן
 אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּעֵבְרָךְ לְמַעַן
 אֲשֶׁר תִּבְאֵ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ ו נָתַן
 לָךְ אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ פֶּאֶשֶׁר דְּבַר יְהוָה
 אֱלֹהֵי־אֲבֹתֶיךָ לָךְ: וְכִתְבַתָּ עֲלֵיהֶן אֶת־כָּל־דְּבָרֵי
 הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּעֵבְרָךְ לְמַעַן אֲשֶׁר תִּבְאֵ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ ו נָתַן לָךְ אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ
 פֶּאֶשֶׁר דְּבַר יְהוָה אֱלֹהֵי־אֲבֹתֶיךָ לָךְ: וְתַכְתּוּב
 עֲלֵיהוֹן יַת כָּל פִּתְגָמֵי אוֹרִיתָא הֵדָא בְּמַעֲבְרָךְ
 בְּדִיל דִּי תַעוֹל לְאַרְעָא דִּי יי אֱלֹהֶיךָ יִהְיֶה לָךְ אֲרַעָא
 עֶבְדָא חֶלֶב וְדִבְשׁ פֶּמָא דִּי מְלִיל יי אֱלֹהֵי
 דְּאִבְהֻתָּךְ לָךְ: ד וְהָיָה בְּעֵבְרָכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן
 תְּקִימוּ אֶת־הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה
 אֶתְכֶם הַיּוֹם בְּהַר עֵיבַל וְשָׂדַת אוֹתָם בְּשִׂיד:
 וְהָיָה בְּעֵבְרָכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן תְּקִימוּ אֶת־הָאֲבָנִים
 הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם בְּהַר עֵיבַל
 וְשָׂדַת אוֹתָם בְּשִׂיד: וַיְהִי בְּמַעֲבְרָכוֹן יַת יַרְדֵּנָא
 תְּקִימוּן יַת אֲבָנַיִת הָאֵלִין דִּי אֲנָא מְפַקְדֶּיךָ יַתְכוֹן
 יוֹמָא דִּין בְּטוֹרָא דְעֵיבַל וְתַסוּד יַתְהוֹן בְּסִידָא:
 ה וּבְנִיתָ שֶׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִזְבֵּחַ אֲבָנִים
 לֹא־תִנְיָף עֲלֵיהֶם בְּרוֹל: וּבְנִיתָ שֶׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה
 אֱלֹהֶיךָ מִזְבֵּחַ אֲבָנִים לֹא־תִנְיָף עֲלֵיהֶם בְּרוֹל:

גלי כַּנְפָא דְאַבוּהי וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס
 א אָרוּר שֹׁכֵב עִם־כְּלִבְהֵמָה וְאָמַר כְּלִהְעֵם
 אָמֵן: אָרוּר שֹׁכֵב עִם־כְּלִבְהֵמָה וְאָמַר כְּלִהְעֵם
 אָמֵן: לִיט דִּישְׁכּוּב עִם כֹּל בְּעִירָא וַיִּימַר כֹּל עֲמָא
 אָמֵן: ס כּ אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אַחֲתּוֹ בַּת־אָבִיו אֹ
 בַת־אִמּוֹ וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר שֹׁכֵב עִם־
 אַחֲתּוֹ בַּת־אָבִיו אֹ בַת־אִמּוֹ וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן:
 לִיט דִּישְׁכּוּב עִם אַחְתָּהּ בַּת אָבוּהִי אֹ בַת אִמָּה
 וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס כּ אָרוּר שֹׁכֵב עִם־
 חַתָּנָתּוֹ וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר שֹׁכֵב עִם־
 חַתָּנָתּוֹ וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּישְׁכּוּב עִם
 חֲמוּתָהּ וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס כּ אָרוּר מִכָּה
 רְעֵהוּ בַּסֶּתֶר וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר מִכָּה
 רְעֵהוּ בַּסֶּתֶר וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּימְחִי
 לַחֲבֵרָה בַּסֶּתֶר וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס כּ אָרוּר
 לִקְחַ שְׁחָד לְהַכּוֹת נַפְשׁ דָּם נְגִי וְאָמַר כְּלִהְעֵם
 אָמֵן: אָרוּר לִקְחַ שְׁחָד לְהַכּוֹת נַפְשׁ דָּם נְגִי וְאָמַר
 כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּי מַקְבֵּל שְׁחָדָא לְמַקְטֵל
 נַפְשׁ דָּם זַפִּי וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס כּ אָרוּר
 אֲשֶׁר לֹא־יִקְוִים אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת
 אוֹתָם וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר אֲשֶׁר לֹא־יִקְוִים
 אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וְאָמַר
 כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּי לֹא יִקְוִים יַת פְּתַנְגִּי
 אוֹרִיתָא קְדָא לְמַעַבְדַּד יַתְהוֹן וַיִּימַר כֹּל עֲמָא
 אָמֵן: פ א וְהָיָה אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כְּלִמְצוֹתָיו אֲשֶׁר
 אֶנְכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם וּנְתַנֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלוֹן עַל
 כְּלִימְצוֹתֶיךָ הַיּוֹם וְהָיָה אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כְּלִמְצוֹתָיו אֲשֶׁר
 אֶנְכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם וּנְתַנֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלוֹן עַל
 כְּלִימְצוֹתֶיךָ הַיּוֹם וְהָיָה אִם קִבְּלָא תִקְבֵּל לְמִימְרָא
 דִּי אֱלֹהֶךָ לְמַשְׁר לְמַעַבְדַּד יַת כֹּל פְּקוּדוּהִי דִי אֲנָא
 מְפַקְדֶךָ יוֹמָא דִּין וַיִּתְנַבֵּךְ יְיָ אֱלֹהֶךָ עֲלִי עַל כֹּל
 עֲמָמִי אַרְעָא: כ וּבָאוּ עֲלֶיךָ כְּלִיבְרֻכּוֹת הָאֵלֹהִים

וַיִּוֹסֵף וּבְנִימָן: אֵלִין יְקוּמוּן לְכַרְכָּא יַת עֲמָא עַל
 טוּרָא דְגֵרְזִים בְּמַעְבְּרֵכוֹן יַת יַרְדְּנָא שְׁמַעוֹן וְלוֹי
 וַיְהוּדָה וַיִּשְׁשַׁכַּר וַיִּוֹסֵף וּבְנִימָן: ג וְאֵלֹהִים יַעֲמְדוּ
 עַל־הַקְּלָלָהּ בְּהַר עֵיבָל רְאוּבֵן גָּד וְאֲשֶׁר וּזְבוּלָן
 דָּן וּנְפֹתְלִי: וְאֵלֹהִים יַעֲמְדוּ עַל־הַקְּלָלָהּ בְּהַר עֵיבָל
 רְאוּבֵן גָּד וְאֲשֶׁר וּזְבוּלָן דָּן וּנְפֹתְלִי: וְאֵלִין יְקוּמוּן
 עַל לְוִטִּיא בְּטוּרָא דְעֵיבָל רְאוּבֵן גָּד וְאֲשֶׁר וּזְבוּלָן
 דָּן וּנְפֹתְלִי: ד וְעֵנּוּ הַלּוֹיִם וְאָמְרוּ אֶל־כָּל־אִישׁ
 יִשְׂרָאֵל קוֹל רָם: וְעֵנּוּ הַלּוֹיִם וְאָמְרוּ אֶל־כָּל־אִישׁ
 יִשְׂרָאֵל קוֹל רָם: וַיִּתְיַבּוּן לְנָאִי וַיִּימְרוּן לְכָל אֲנָשׁ
 יִשְׂרָאֵל קְלָא רְמָא: ס טו אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 פֶּסֶל וּמִסְכָּה תוֹעֵבַת יְהוָה מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ
 וְשֵׁם בַּסֶּתֶר וְעֵנּוּ כְּלִהְעֵם וְאָמְרוּ אָמֵן: אָרוּר
 הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶּסֶל וּמִסְכָּה תוֹעֵבַת יְהוָה
 מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשֵׁם בַּסֶּתֶר וְעֵנּוּ כְּלִהְעֵם וְאָמְרוּ
 אָמֵן: לִיט גְּבֵרָא דִי יַעֲבֵד צֶלֶם וּמִתְכָּא מְרַחֲקָא
 קְדָם יְיָ עַבְדֵּי דִי אָמֵן וּמְשׁוּי בַּסֶּתֶר וַיִּתְיַבּוּן כֹּל
 עֲמָא וַיִּימְרוּן אָמֵן: ס טז אָרוּר מַקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ
 וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר מַקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ
 וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּיקְלֵי אָבוּהִי וְאִמָּה
 וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס ז אָרוּר מְסִיג גְּבוּל רְעֵהוּ
 וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר מְסִיג גְּבוּל רְעֵהוּ
 וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּישְׁנֵי תַחֲוּמָא דַּחֲבֵרָה
 וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס ח אָרוּר מְשַׁגְּהָ עוֹר
 בַּדְּרֹךְ וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: אָרוּר מְשַׁגְּהָ עוֹר
 בַּדְּרֹךְ וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּישְׁנֵי עוֹרָא
 בְּאַרְחָא וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: ס ט אָרוּר מִטָּה
 מְשַׁפֵּט גְּרִיתוֹם וְאִלְמַנָּה וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן:
 אָרוּר מִטָּה מְשַׁפֵּט גְּרִיתוֹם וְאִלְמַנָּה וְאָמַר כְּלִ־
 הָעֵם אָמֵן: לִיט דִּישְׁנֵי דִין דִּין דִּימָא וְאַרְמְלָא
 וַיִּימַר כֹּל עֲמָא אָמֵן: כ אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אִשְׁתֵּי
 אָבִיו כִּי גֵלָה כְּנָף אָבִיו וְאָמַר כְּלִהְעֵם אָמֵן:
 אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אִשְׁתֵּי אָבִיו כִּי גֵלָה כְּנָף אָבִיו וְאָמַר
 כְּלִהְעֵם אָמֵן: לִיט דִּישְׁכּוּב עִם אֶתֶת אָבוּהִי אָרִי

תטר ית פקודיא ד׳י אלהך ויתסה בארסן דתקנן
 קדמוהי: ׀ וראו פלעמי הארץ פי שם יהוה
 נקרא עליך ויראו מפוך: ׀ וראו פלעמי הארץ פי
 שם יהוה נקרא עליך ויראו מפוך: ׀ ויחזון כל
 עממי ארעא ארי שמא ד׳י אתקרי עליך וידחלון
 מפוך: ׀ ׀ והותרך יהוה לטובה בפרי בטנה
 ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך על האדמה
 אשר נשבע יהוה לאבתך לתת לך: ׀ והותרך
 יהוה לטובה בפרי בטנה ובפרי בהמתך ובפרי
 אדמתך על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתך
 לתת לך: ׀ ויותרך ׀׀ לטבא בולדא דמפך
 ובולדא דבעירך ובאבא דארעך על ארעא די
 קיים ׀׀ לאבקהך למפן לך: ׀ יב יפתח יהוה ׀ לך
 את־אוצרו הטוב את־השמים לתת מטרא־ארצך
 בעתו ולברך את פל־מעשה ידך והלוית גוים
 רבים ואתה לא תלוג: יפתח יהוה ׀ לך
 את־אוצרו הטוב את־השמים לתת מטרא־ארצך
 בעתו ולברך את פל־מעשה ידך והלוית גוים
 רבים ואתה לא תלוג: יפתח ׀׀ לך ית אוצרה
 טבא ית שמיא למפן מטר ארעך בעדגה ולברכא
 ית כל עובדי ידך ותזוף לעממין סגיאין ואת לא
 תזוף: ׀׀ ונתנד יהוה לראש ולא לזנב והיית רק
 למעלה ולא תהיה למטה פ־יתשמע אל־
 מצות ׀ יהוה אלהיך אשר אנכי מצוה היום
 לשמור ולעשות: ונתנד יהוה לראש ולא לזנב
 והיית רק למעלה ולא תהיה למטה פ־יתשמע
 אל־מצות ׀ יהוה אלהיך אשר אנכי מצוה היום
 לשמור ולעשות: וינתנד ׀׀ למקריך ולא לחלש
 ויהי ברם לעלא ולא תהי לתחתא ארי תקבל
 לפקודיא ד׳י אלהך די אנא מפקנדך יומא דין
 למטר ולמעבד: ׀׀ ולא תסור מפל־הדברים
 אשר אנכי מצוה אתכם היום ומינ ושמואל
 ללכת אחרי אלהים אחרים לעבדם: ׀ ולא תסור
 מפל־הדברים אשר אנכי מצוה אתכם היום ומינ

והשיגך פי תשמע בקול יהוה אלהיך: ובאו
 עליך בל־הברכות האלה והשיגך פי תשמע בקול
 יהוה אלהיך: ׀ וייתון עלך כל ברקתא האלין
 וידבקנך ארי תקבל למימרא ד׳י אלהך: ג ברוך
 אתה בעיר וברוך אתה בשדה: ברוך אתה
 בעיר וברוך אתה בשדה: ברוך את ברקתא
 וברוך את במקלא: ד ברוך פ־י־בטנה ופרי
 אדמתך ופרי בהמתך שגר אלפיך ועשתרות
 צאנך: ברוך פ־י־בטנה ופרי אדמתך ופרי
 בהמתך שגר אלפיך ועשתרות צאנך: ברוך
 ולדא דמפך ואבא דארעך וילדא דבעירך בקרי
 תוריק ועדרי ענף: ה ברוך טנאך ומשארתיך:
 ברוך טנאך ומשארתיך: ברוך סלף ואצותך:
 ו ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך: ברוך
 אתה בבאך וברוך אתה בצאתך: ברוך את
 במעלך וברוך את במפך:
 שישׁ ו יתן יהוה את־איביך הקמים עליך נגפים
 לפניך בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים
 יגוסו לפניך: יתן יהוה את־איביך הקמים עליך
 נגפים לפניך בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה
 דרכים יגוסו לפניך: יתן ׀׀ ית בצלי דבכך
 דקימין עלך תבירין גדמך בארסא חד יפקון
 לותך ובשבועא ארסן יערקון מקדמך: ה יצו
 יהוה אתך את־הברכה באסמיו ובכל משלח
 ידך וברכך בארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך:
 יצו יהוה אתך את־הברכה באסמיו ובכל משלח
 ידך וברכך בארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך:
 יפקד ׀׀ עמך ית ברקתא באוצרך ובכל אושטות
 ידך ויברכנך בארעא ד׳י אלהך יחב לך: ט יקימך
 יהוה לו לעם קדוש כאשר נשבע־לך פי
 תשמור את־מצות יהוה אלהיך והלכת בדרךיו:
 יקימך יהוה לו לעם קדוש כאשר נשבע־לך פי
 תשמור את־מצות יהוה אלהיך והלכת בדרךיו:
 יקימך ׀׀ לה לעם קדוש כמא די קיים לך ארי

הַאֲדָמָה אֲשֶׁר־אַתָּה כְּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: יִדְבֵּק
 יְהוָה בְּךָ אֶת־הַדָּבָר עַד כִּלְתּוֹ אֶתְךָ מֵעַל הָאֲדָמָה
 אֲשֶׁר־אַתָּה כְּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: יִדְבֵּק יי בְּךָ ית
 מוֹתָא עַד דִּישְׁתַּצִּי יתָךְ מֵעַל אַרְעָא דִּי אַתָּה עַל־עַל
 לְתַמְנָן לְמִירְתָּהּ: כּוּ יִפְכֵּה יְהוָה בְּשִׁחְפָּת
 וּבִקְדָחַת וּבְדִלְקַת וּבְחֲרָחֵל וּבְחֲרָב וּבְשִׁדְפוֹן
 וּבִיַּרְקוֹן וּרְדִפוֹךָ עַד אֲבָדְךָ: יִפְכֵּה יְהוָה בְּשִׁחְפָּת
 וּבִקְדָחַת וּבְדִלְקַת וּבְחֲרָחֵל וּבְחֲרָב וּבְשִׁדְפוֹן
 וּבִיַּרְקוֹן וּרְדִפוֹךָ עַד אֲבָדְךָ: יִמְחַנֵּךְ יי בְּשִׁחְפָּתָא
 וּבִקְדָחַתָּא וּבְדִלְקַתָּא וּבְחֲרָחֵרָא וּבְחֲרָבָא
 וּבְשִׁדְפוֹנָא וּבִיַּרְקוֹנָא וּרְדִפְנֵךְ עַד דְּתִיבְד: כּוּ וְהָיוּ
 שְׁמִיךְ אֲשֶׁר עַל־רֹאשְׁךָ נְחֻשֶׁת וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר־
 תַּחְתֶּיךָ בְּרוּל: וְהָיוּ שְׁמִיךְ אֲשֶׁר עַל־רֹאשְׁךָ נְחֻשֶׁת
 וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר־תַּחְתֶּיךָ בְּרוּל: וְהָיוּ שְׁמִיךְ דִּי עֲלוּי
 רִישְׁךָ חֲסִינִין בְּנַחְשָׂא מִלְּאֲחַתָּא מְטָרָא וְאַרְעָא דִּי
 תַּחְתֶּיךָ תִּקְיָא כְּפָרְזֵלָא מִלְּמַעְבַּד פְּרִין: כּוּ יִתֵּן
 יְהוָה אֶת־מְטָר אַרְצְךָ אֲבָק וְעֹפָר מִן־הַשָּׁמַיִם
 יִרְדּוּ עֲלֶיךָ עַד הַשְּׁמַדֵּךְ: יִתֵּן יְהוָה אֶת־מְטָר אַרְצְךָ
 אֲבָק וְעֹפָר מִן־הַשָּׁמַיִם יִרְדּוּ עֲלֶיךָ עַד הַשְּׁמַדֵּךְ:
 יִתֵּן יי ית מְטָר אַרְעֵךְ אֲבָקָא וְעֹפָרָא מִן שְׁמַיָּא
 יִרְדּוּ עֲלֶיךָ עַד דְּתַשְׁתַּצִּי: כּוּ יִתְנֶךָ יְהוָה | נְגַף
 לְפָנֵי אִיבִיךָ בְּרַדְךָ אַחַד תִּצָּא אֵלָיו וּבְשִׁבְעָה
 דְּרָכִים תִּנּוּם לְפָנָיו וְהָיִית לְזַעוּהָ לְכָל מְמַלְכּוֹת
 הָאָרֶץ: יִתְנֶךָ יְהוָה | נְגַף לְפָנֵי אִיבִיךָ בְּרַדְךָ אַחַד
 תִּצָּא אֵלָיו וּבְשִׁבְעָה דְּרָכִים תִּנּוּם לְפָנָיו וְהָיִית
 לְזַעוּהָ לְכָל מְמַלְכּוֹת הָאָרֶץ: יִתְנֶךָ יי תִּבִיר קְדָם
 סְנַאךָ בְּאַרְחָא תְּדָא תִּפּוּק לְוַתָּה וּבְשִׁבְעָא אַרְחָן
 תַּעֲרוֹק מִקְדָּמוּהִי וְתַהִי לְזִיעַ לְכָל מְלָכּוֹת אַרְעָא:
 כּוּ וְהָיִיתָ נְבִלְתָךְ לְמַאֲכָל לְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם
 וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ וְאִין מִחְרִיד: וְהָיִיתָ נְבִלְתָךְ
 לְמַאֲכָל לְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ וְאִין
 מִחְרִיד: וְתַהִי נְבִלְתָךְ מְשַׁגְרָא לְמִכִּיל לְכָל עוֹפָא
 דְּשָׁמַיָּא וּלְבַעֲבִירַת אַרְעָא וְלִית דְּמְגִיד: כּוּ יִפְכֵּה
 יְהוָה בְּשַׁחֲזִין מְצָרִים כְּתוּב וּבַעֲפָלִים קָרִי וּבְמִתְחַרְבִּים

וּשְׁמַאוּל לְלַכַּת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרֵים לְעַבְדָּם:
 וְלֹא תִסְטוּן מִכָּל פְּתַגְמֵיָא דִּי אֲנָא מִפְקֵד יִתְכוּן
 יוֹמָא דִּין נְמִינָא וּשְׁמַאֲלָא לְמַהֵךְ בְּמַר טַעוּת
 עַמְמֵיָא לְמַפְלַחְנוּן: פ טו וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַעַ
 בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־
 מִצְוֹתָיו וְחֻקְתָּיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם וּבָאוּ
 עֲלֶיךָ כָּל־הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגוּךָ: וְהָיָה אִם־
 לֹא תִשְׁמַעַ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת
 אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו וְחֻקְתָּיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם
 וּבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל־הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגוּךָ: וְהָיָה אִם
 לֹא תִקְבַּל בְּמִימְרָא דִּי אֱלֹהֶיךָ לְמַטַּר לְמַעְבַּד ית
 כָּל פְּקוּדוּהִי וּקְנֻמוּהִי דִּי אֲנָא מִפְקֵדְךָ יוֹמָא דִּין
 וְיִיתוּן עֲלֶיךָ כָּל לְוִטֵּיָא הָאֵלִין וְיִדְבֻקְנֵךְ: טו אַרְוּר
 אַתָּה בְּעִיר וְאַרְוּר אַתָּה בְּשָׂדֶה: אַרְוּר אַתָּה
 בְּעִיר וְאַרְוּר אַתָּה בְּשָׂדֶה: לִיט אַתָּה בְּקִרְתָּא וְלִיט
 אַתָּה בְּחַקְלָא: יז אַרְוּר טַנְאָךְ וּמִשְׁאַרְתְּךָ: אַרְוּר
 טַנְאָךְ וּמִשְׁאַרְתְּךָ: לִיט סִלְךָ וְאַצְוֹתְךָ: יח אַרְוּר
 פְּרִי־בִטְנֵךְ וּפְרִי אֲדָמְתְךָ שְׁגַר אֲלִפִּיךָ וְעִשְׂתֵּרֶת
 צֹאנֶךָ: אַרְוּר פְּרִי־בִטְנֵךְ וּפְרִי אֲדָמְתְךָ שְׁגַר אֲלִפִּיךָ
 וְעִשְׂתֵּרֶת צֹאנֶךָ: לִיט וְלֵדָא דְמַעַךְ וְאַבָּא דְאַרְעֵךְ
 בְּקִרְיָ תוֹרִיךָ וְעִדְרֵי עֲנָךְ: יט אַרְוּר אַתָּה בְּבִאָךְ
 וְאַרְוּר אַתָּה בְּצִאֲתְךָ: אַרְוּר אַתָּה בְּבִאָךְ וְאַרְוּר
 אַתָּה בְּצִאֲתְךָ: לִיט אַתָּה בְּמַעְלָךְ וְלִיט אַתָּה
 בְּמַפְקָךְ: כ יִשְׁלַח יְהוָה | בְּךָ אֶת־הַמְּאָרָה אֶת־
 הַמְּהוּמָה וְאֶת־הַמְּגֻעֶרֶת בְּכָל־מִשְׁלַח יָדְךָ אֲשֶׁר
 תַּעֲשֶׂה עַד הַשְּׁמַדֵּךְ וְעַד־אֲבָדְךָ מִהָרַ מִפְּנֵי רַע
 מַעֲלִיךָ אֲשֶׁר עֲזַבְתָּנִי: יִשְׁלַח יְהוָה | בְּךָ אֶת־
 הַמְּאָרָה אֶת־הַמְּהוּמָה וְאֶת־הַמְּגֻעֶרֶת בְּכָל־מִשְׁלַח
 יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַד הַשְּׁמַדֵּךְ וְעַד־אֲבָדְךָ מִהָרַ
 מִפְּנֵי רַע מַעֲלִיךָ אֲשֶׁר עֲזַבְתָּנִי: יגְרִי יי בְּךָ ית
 מְאָרְתָא וְיִת שְׁגוּשֵׁיָא וְיִת מוֹזִפִּיתָא בְּכָל אוֹשְׁטוֹת
 יָדְךָ דִּי תַעֲבַד עַד דְּתַשְׁתַּצִּי וְעַד דְּתִיבְד בְּפִרְיעַ מִן
 קְדָם בִּישׁוֹת עוֹבְדֶיךָ דְּשִׁבְקַתָּא וְחִלְתִּי: כּא יִדְבֵּק
 יְהוָה בְּךָ אֶת־הַדָּבָר עַד כִּלְתּוֹ אֶתְךָ מֵעַל־

בידוך: לֹא פָרִי אֲדַמְתֶּךָ וְכַל־יִגְעֶךָ יֹאכַל עִם
 אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתָ וְהָיִיתָ רַק עֹשׂוֹק וְרִצּוֹן כָּל־
 הַיָּמִים: פָּרִי אֲדַמְתֶּךָ וְכַל־יִגְעֶךָ יֹאכַל עִם אֲשֶׁר
 לֹא־יִדְעֶתָ וְהָיִיתָ רַק עֹשׂוֹק וְרִצּוֹן כָּל־הַיָּמִים:
 אָבָא דְאַרְעָךָ וְכָל לְאוֹתְךָ יְכוּל עִמָּא דִּי לֹא יִדְעֶתָ
 וְתַהֵי בְרַם עֲשִׂיק וְרַעִיעַ כָּל יוֹמָיָא: לֹא וְהָיִיתָ
 מִשְׁגָּע מִמְרָאָה עֵינִיד אֲשֶׁר תִּרְאֶה: וְהָיִיתָ
 מִשְׁגָּע מִמְרָאָה עֵינִיד אֲשֶׁר תִּרְאֶה: וְתַהֵי
 מִשְׁפֹּטָה מַחְזוּ עֵינִיד דִּי תַחְזוּ: לֹא יִכְכֶּה יְהוָה
 בְּשָׁחוֹן רָע עַל־הַבְּרִפִּים וְעַל־הַשְּׁקִיּוֹם אֲשֶׁר
 לֹא־תוּכַל לְהִרְפָּא מִכָּף רִגְלֶךָ וְעַד קִדְקִידֶךָ:
 יִכְכֶּה יְהוָה בְּשָׁחוֹן רָע עַל־הַבְּרִפִּים וְעַל־הַשְּׁקִיּוֹם
 אֲשֶׁר לֹא־תוּכַל לְהִרְפָּא מִכָּף רִגְלֶךָ וְעַד קִדְקִידֶךָ:
 יִמְחַנֶּךָ יִי בְּשִׁחְנָא בִישָׂא עַל רַכְבֵּיָא וְעַל שְׂקֵיָא
 דִּי לֹא תְכוּל לְאַתְפָּאָה מִפְּרִסְתָּ רִגְלֶךָ וְעַד מוֹתְךָ:
 לֹא יוֹלֵךְ יְהוָה אֶתְךָ וְאֶת־מִלְכֶךָ אֲשֶׁר תִּקּוּם
 עֲלֶיךָ אֶל־גּוֹי אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתָ אֶתָּה וְאַבְתִּיךָ
 וְעַבְדֶּתָ שָׁם אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עֵץ וְאָבֹן: יוֹלֵךְ
 יְהוָה אֶתְךָ וְאֶת־מִלְכֶךָ אֲשֶׁר תִּקּוּם עֲלֶיךָ אֶל־גּוֹי
 אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתָ אֶתָּה וְאַבְתִּיךָ וְעַבְדֶּתָ שָׁם אֱלֹהִים
 אַחֲרַיִם עֵץ וְאָבֹן: יִגְלִי יִי יְתֵד וְיֵת מִלְכֶךָ דִּי
 תִקּוּם עֲלֶיךָ לְעַם דִּי לֹא יִדְעֶתָ אֶתָּה וְאַבְתִּיךָ
 וְתַפְלַח תַּמָּן לְעַמְמָיָא פְּלַחֵי טַעֲוֹתָא אַעָא וְאַבְנָא:
 לֹא וְהָיִיתָ לְשִׁמָּה לְמִשְׁלַל וְלִשְׁנִינָה בְּכָל הָעַמִּים
 אֲשֶׁר־יִנְהַגְךָ יְהוָה שְׁמָה: וְהָיִיתָ לְשִׁמָּה לְמִשְׁלַל
 וְלִשְׁנִינָה בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר־יִנְהַגְךָ יְהוָה שְׁמָה:
 וְתַהֵי לְצַדוֹ לְמַתַּל וּלְשׁוּעֵי בְּכָל עַמְמָיָא דִּי
 יִדְבְּרֶנְךָ יִי לְתַמָּן: לֹא זֶרַע רַב תּוֹצִיא הַשְּׂדֵה
 וּמַעֲטָ תְאֻסָּף כִּי יִחְסְלֶנּוּ הָאֲרָבָה: זֶרַע רַב
 תּוֹצִיא הַשְּׂדֵה וּמַעֲטָ תְאֻסָּף כִּי יִחְסְלֶנּוּ הָאֲרָבָה:
 כִּי זֶרַע סָגִי תַפְק לְחִקְלָא וְזַעַר תַּכְנוּשׁ אַרְי
 יִחְסְלֶנּוּ גּוֹבָא: לֹא כְרָמִים תַּטְעַ וְעַבְדֶּתָ וְיִיִן
 לֹא־תִשְׁתַּהֵל וְלֹא תִאָּגֵר כִּי תֹאכְלֶנּוּ הַתְּלַעְתָּ:
 כְרָמִים תַּטְעַ וְעַבְדֶּתָ וְיִיִן לֹא־תִשְׁתַּהֵל וְלֹא תִאָּגֵר

וּבִגְרַב וּבְחֶרֶם אֲשֶׁר לֹא־תוּכַל לְהִרְפָּא: יִכְכֶּה
 יְהוָה בְּשָׁחוֹן מִצְרַיִם וּבְחֶרֶם אֲשֶׁר
 לֹא־תוּכַל לְהִרְפָּא: יִמְחַנֶּךָ יִי בְּשִׁחְנָא דְמִצְרַיִם
 וּבְטַחֲוִין וּבְגִרְבָּא וּבְחֶרֶם יִבִּישׁ דִּי לֹא תְכוּל
 לְאַתְפָּאָה: כֹּה יִכְכֶּה יְהוָה בְּשָׁגְעוֹן וּבְעֹרוֹן
 וּבְתַמְהוֹן לִכְבֵּב: יִכְכֶּה יְהוָה בְּשָׁגְעוֹן וּבְעֹרוֹן
 וּבְתַמְהוֹן לִכְבֵּב: יִמְחַנֶּךָ יִי בְּטַפְשׁוֹתָא וּבְסַמִּיּוֹתָא
 וּבְשַׁעֲמֹתָא לְכָא: כֹּה וְהָיִיתָ מִמִּשְׁשׁ בְּצַהֲרִים
 כְּאֲשֶׁר יִמְשֵׁשׁ הָעוֹר בְּאַפְלָה וְלֹא תִצְלִיחַ
 אֶת־דְרָכֶיךָ וְהָיִיתָ אַךְ עֹשׂוֹק וְגֹזֵל כָּל־הַיָּמִים
 וְאִין מוֹשִׁיעַ: וְהָיִיתָ מִמִּשְׁשׁ בְּצַהֲרִים כְּאֲשֶׁר
 יִמְשֵׁשׁ הָעוֹר בְּאַפְלָה וְלֹא תִצְלִיחַ אֶת־דְרָכֶיךָ
 וְהָיִיתָ אַךְ עֹשׂוֹק וְגֹזֵל כָּל־הַיָּמִים וְאִין מוֹשִׁיעַ:
 וְתַהֵי מִמִּשְׁשׁ בְּטִיחְרָא כְּמָא דִּי מִשְׁשׁ עוֹרָא
 בְּקַבְלָא וְלֹא תִצְלַח יֵת אַרְחֻתֶיךָ וְתַהֵי בְרַם עֲשִׂיק
 וְאַנְיָס כָּל יוֹמָיָא וְלִית דְּפִרִיק: לֹא אִשָּׁה תִאָּרֵשׁ
 וְאִישׁ אַחֵר כְּתוּב יִשְׁלַנְהָ קִרִי יִשְׁכַּבְנָהּ בֵּית תַּבְנָה
 וְלֹא־תִשָּׁב בּוֹ כְּרַם תַּטְעַ וְלֹא תַחֲלִלְנּוּ: אִשָּׁה
 תִאָּרֵשׁ וְאִישׁ אַחֵר יִשְׁכַּבְנָהּ בֵּית תַּבְנָה וְלֹא־תִשָּׁב
 בּוֹ כְּרַם תַּטְעַ וְלֹא תַחֲלִלְנּוּ: אֶתְמַתָּ תִירוֹס וּגְבַר
 אַחְרָן יִשְׁכַּבְנָהּ בֵּיתָא תַבְנִי וְלֹא תִיתַב בַּהּ כְּרַמָּא
 תַצּוּב וְלֹא תַחֲלִלְנָה: לֹא שׁוֹרֶךְ טַבּוּחַ לְעֵינִיד וְלֹא
 תֹאכַל מִמֶּנּוּ חֶמְרֶךָ גְּזוּל מִלְּפִיךָ וְלֹא יִשׁוּב לְךָ
 צִאנְךָ נִתְנּוֹת לְאִיבִיד וְאִין לְךָ מוֹשִׁיעַ: שׁוֹרֶךְ
 טַבּוּחַ לְעֵינִיד וְלֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ חֶמְרֶךָ גְּזוּל מִלְּפִיךָ
 וְלֹא יִשׁוּב לְךָ צִאנְךָ נִתְנּוֹת לְאִיבִיד וְאִין לְךָ
 מוֹשִׁיעַ: תּוֹרְךָ יְהִי נָכַס לְעֵינִיד וְלֹא תִיכּוּל מִנֶּה
 חֶמְרֶךָ יְהִי אַנְס מִקְדָּמְךָ וְלֹא יִתּוּב לְךָ עֲנָךְ מִסִּירִין
 לְכַעֲלֵי דְכַבְּךָ וְלִית לְךָ פִּרִיק: לֹא בְנִיד וּבְנִתִּיד
 נִתְנִים לְעַם אַחֵר וְעֵינִיד רֹאוֹת וְכֹלוֹת אֱלֹהִים
 כָּל־הַיּוֹם וְאִין לֹאל יִדְךָ: בְּנִיד וּבְנִתִּיד נִתְנִים
 לְעַם אַחֵר וְעֵינִיד רֹאוֹת וְכֹלוֹת אֱלֹהִים כָּל־הַיּוֹם
 וְאִין לֹאל יִדְךָ: בְּנִיד וּבְנִתִּיד מִסִּירִין לְעַמָּא אַחְרָן
 וְעֵינִיד חֲזַן וְיִסּוּפֶן בְּגַלְלָחֶן כָּל יוֹמָא וְלִית חִילָא

לֹא־עֲבַדְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב
 מְרֹב כָּל: חֻלְף דִּי לֹא פִלְחָתָא קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ
 בְּחֵדוּא וּבְשִׁפְרוּת לְבָא מִסְגִּי כְּלֵא: מִח וְעַבְדְתָּ
 אֶת־אֲבוֹיְךָ אֲשֶׁר יִשְׁלַחְנוּ יְהוָה לְךָ בְּרַעֲב
 וּבְצָמָא וּבְעִירִים וּבְחֶסֶר כָּל וְנָתַן עַל בְּרוּל
 עַל־צֹואֲרֶיךָ עַד הַשְׁמִידוֹ אִתְּךָ: וְעַבְדְתָּ אֶת־
 אֲבוֹיְךָ אֲשֶׁר יִשְׁלַחְנוּ יְהוָה לְךָ בְּרַעֲב וּבְצָמָא
 וּבְעִירִים וּבְחֶסֶר כָּל וְנָתַן עַל בְּרוּל עַל־צֹואֲרֶיךָ עַד
 הַשְׁמִידוֹ אִתְּךָ: וְתִפְלַח יָת בְּעַלֵּי דְבִכְךָ דִּי יִגְרַנְה
 יי כִּד בְּכַפְנָא וּבְצַחוּתָא וּבְעַרְטִילִיתָא וּבְחִסְרוֹת
 כְּלֵא וְיִתֵּן נִיר פְּרוֹזָא עַל צֹואֲרֶיךָ עַד דִּישְׁמִיצי
 יִתְּךָ: מִטָּ יִשָּׂא יְהוָה עֲלֶיךָ גֹּי מְרַחֵק מִקְצֵה
 הָאָרֶץ בְּאֲשֶׁר יֵדָאָה הַנְּשֹׂר גֹּי אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁמַע
 לְשֹׁנוּ: יִשָּׂא יְהוָה עֲלֶיךָ גֹּי מְרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ
 בְּאֲשֶׁר יֵדָאָה הַנְּשֹׂר גֹּי אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁמַע לְשֹׁנוּ:
 יי יִתִּי יי עֲלֶיךָ עִם מְרַחֵק מִסִּיפֵי אַרְעָא כְּמָא דִּי
 מִשְׁתְּדִי נִשְׂרָא עִמָּא דִּי לֹא תִשְׁמַע לִישְׁנָה: גֹּי
 עִו פְּנִים אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פְּנִים לְזִקְן וְנַעַר לֹא
 יִחַן: גֹּי עִו פְּנִים אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פְּנִים לְזִקְן וְנַעַר
 לֹא יִחַן: עִם תְּקִיף אִפְסִין דִּי לֹא יִסַּב אִפְסִין לְסַבָּא
 וְעַל יִנְקָא לֹא מְרַחֵס: מִטָּ וְאֹכֵל פְּרִי בְהֵמְתָךָ
 וּפְרִי־אֲדָמְתָךָ עַד הַשְׁמִדָה אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁאִיר לְךָ
 דְּגַן תִּירוּשׁ וְיִצְהָר שְׁגַר אֶלְפִיךָ וְעִשְׂתֶּרֶת צֹאנְךָ
 עַד הָאֲבִידוֹ אִתְּךָ: וְאֹכֵל פְּרִי בְהֵמְתָךָ וּפְרִי־
 אֲדָמְתָךָ עַד הַשְׁמִדָה אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁאִיר לְךָ דְּגַן
 תִּירוּשׁ וְיִצְהָר שְׁגַר אֶלְפִיךָ וְעִשְׂתֶּרֶת צֹאנְךָ עַד
 הָאֲבִידוֹ אִתְּךָ: וְיִכּוֹל וְלֵדָא דְּבַעֲרֶיךָ וְאִבָּא
 דְּאַרְעֶךָ עַד דְּתִשְׁתַּצִּי דִּי לֹא יִשָּׂא לְךָ עֲבוּרָא
 חִמְרָא וּמִשְׁחָא בְּקָרֵי תוֹרִיךָ וְעִדְרֵי עֲנָךָ עַד דִּיֻּכַּד
 יִתְּךָ: גִּב וְהִצֵּר לְךָ בְּכַל־שְׁעָרֶיךָ עַד רֵדַת חֲמֹתֶיךָ
 הַגְּבִהַת וְהַבְּצֻרוֹת אֲשֶׁר אִתְּךָ בְּמִח בְּהֵן בְּכַל־
 אַרְצֶךָ וְהִצֵּר לְךָ בְּכַל־שְׁעָרֶיךָ בְּכַל־אַרְצֶךָ אֲשֶׁר
 נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ: וְהִצֵּר לְךָ בְּכַל־שְׁעָרֶיךָ עַד
 רֵדַת חֲמֹתֶיךָ הַגְּבִהַת וְהַבְּצֻרוֹת אֲשֶׁר אִתְּךָ בְּמִח

כִּי תֹאכְלֶנּוּ תִתְּלַעַת: כְּרָמִין תִּצּוּב וְתִפְלַח
 וְחִמְרָא לֹא תִשְׁתִּי וְלֹא תִכְנֹשׁ אַרְי תִּיכְלֶנּוּ
 תִּלְעַתָּא: מ זִיתִּים יִהְיוּ לְךָ בְּכַל־גְּבוּלְךָ וְשִׁמּוֹן לֹא
 תִסּוֹף כִּי יִשָּׂא זִיתֶיךָ: זִיתִּים יִהְיוּ לְךָ בְּכַל־גְּבוּלְךָ
 וְשִׁמּוֹן לֹא תִסּוֹף כִּי יִשָּׂא זִיתֶיךָ: זִיתִּין יִהּוֹן לְךָ בְּכַל
 תְּחוּמְךָ וּמִשְׁחָא לֹא תִסּוֹף אַרְי יִתְרוֹן זִיתֶיךָ:
 מִטָּ בְּנִים וּבָנוֹת תּוֹלִיד וְלֹא־יִהְיוּ לְךָ כִּי יִלְכוּ
 בְּשָׁבִי: בְּנִים וּבָנוֹת תּוֹלִיד וְלֹא־יִהְיוּ לְךָ כִּי יִלְכוּ
 בְּשָׁבִי: בְּנִין וּבָנִין תּוֹלִיד וְלֹא יִהּוֹן לְךָ אַרְי יִהּכוֹן
 בְּשָׁבִיא: מִטָּ כְּלֵעֲצָךָ וּפְרִי אֲדָמְתָךָ יִירֶשׁ יִירֶשׁ
 הַצֶּלְצֵל: כְּלֵעֲצָךָ וּפְרִי אֲדָמְתָךָ יִירֶשׁ הַצֶּלְצֵל ל:
 כִּל אֵילָנְךָ וְאִבָּא דְאַרְעֶךָ יִחְסַנְה סַקָּאָה: מִטָּ הַגֵּר
 אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ יַעֲלֶה עֲלֶיךָ מַעֲלָה מַעֲלָה וְאַתְּ
 תֵרַד מִמָּה מִמָּה: הַגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ יַעֲלֶה עֲלֶיךָ
 מַעֲלָה מַעֲלָה וְאַתְּ תֵרַד מִמָּה מִמָּה: תּוֹמֵב עַרְל
 דִּי בִינְךָ יְהִי סְלִיק עַל מִנְךָ לַעֲלָא לַעֲלָא וְאַתְּ תְּהִי
 נַחַת לַתְּחַתָּא לַתְּחַתָּא: מִטָּ הוּא יִלּוֹךְ וְאַתְּ לֹא
 תִלּוֹנוּ הוּא יִהְיֶה לְרֵאשׁ וְאַתְּ תְּהִיָּה לְזַנְב:
 הוּא יִלּוֹךְ וְאַתְּ לֹא תִלּוֹנוּ הוּא יִהְיֶה לְרֵאשׁ
 וְאַתְּ תְּהִיָּה לְזַנְב: הוּא יִזְפְּנָךָ וְאַתְּ לֹא תִזְפְּנָךָ
 הוּא יְהִי לַתְּקִיף וְאַתְּ תְּהִי לַחֲלֵשׁ: מִטָּ וּבָאוּ עֲלֶיךָ
 כְּלֵהֲקַלּוֹת הָאֵלֶּה וְרַדְפוּךָ וְהַשִּׁיגוּךָ עַד
 הַשְׁמִדָה כִּי־לֹא שְׁמַעַת בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 לְשִׁמּוֹר מְצוֹתָיו וְחֻקְתָיו אֲשֶׁר צִוְּךָ: וּבָאוּ עֲלֶיךָ
 כְּלֵהֲקַלּוֹת הָאֵלֶּה וְרַדְפוּךָ וְהַשִּׁיגוּךָ עַד הַשְׁמִדָה
 כִּי־לֹא שְׁמַעַת בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמּוֹר מְצוֹתָיו
 וְחֻקְתָיו אֲשֶׁר צִוְּךָ: וְיִיתוֹן עֲלֶיךָ כָּל לְוִטֵּיא הָאֵלִין
 וְיִרְדְּפֶנּוּ וְיִדְבְּקֶנּוּ עַד דְּתִשְׁתַּצִּי אַרְי לֹא קַבְּלָתָא
 לְמִימְרָא דִּי אֱלֹהֶיךָ לְמִטְר פְּקוּדוֹהִי וּקְנִמוֹהִי דִּי
 פְּקֻדָּה: מִטָּ וְהָיוּ כָּךְ לְאוֹת וּלְמוֹפֵת וּבוֹרְעֶךָ
 עַד־עוֹלָם: וְהָיוּ כָּךְ לְאוֹת וּלְמוֹפֵת וּבוֹרְעֶךָ עַד־
 עוֹלָם: וְיִהּוֹן כִּד לְאוֹת וּלְמוֹפֵת וּבְכַנְיָךָ עַד עֲלָם:
 מִטָּ תַחַת אֲשֶׁר לֹא־עֲבַדְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹב כָּל: תַּחַת אֲשֶׁר

בהן בכל־ארצה וְהֵצֵר לָךְ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ בְּכָל־אֲרָצְךָ
 אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ: וְיַעַק לָךְ בְּכָל קְרוֹיֶיךָ
 עַד דִּיכַבֵּשׁ שׁוּרֶיךָ רַמְיָא וּכְרִיכָא דִּי אַתְּ רַחֵן
 לְאִשְׁתַּזְבָּא בְּהֵן בְּכָל אֲרַעָךְ וְיַעַק לָךְ בְּכָל קְרוֹיֶיךָ
 בְּכָל אֲרַעָךְ דִּי יִהְיֵב לָךְ: ַּ אֱלֹהֶיךָ לָךְ: ַּ וְאִכְלַתְתָּ
 פְּרִי־בִטְנֶיךָ בִּשְׂר בְּנֶיךָ וּבְנֹתֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר־יִצִּיק לָךְ
 אִיבֶךָ: וְאִכְלַתְתָּ פְּרִי־בִטְנֶיךָ בִּשְׂר בְּנֶיךָ וּבְנֹתֶיךָ אֲשֶׁר
 נָתַן לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר־יִצִּיק
 לָךְ אִיבֶךָ: וְתִכּוֹל וּלְדָא דַּמְעָךְ בִּשְׂר בְּנֶיךָ
 וּבְנֹתֶיךָ דִּי יִהְיֵב לָךְ: ַּ אֱלֹהֶיךָ בְּצִירָא וּבְעֻקְתָּא
 דְּיַעַק לָךְ סְנַאָךְ: ַּ הַאִישׁ הִרְךָ בְּךָ וְהַעֲנֵג מְאֹד
 תִּרְעַ עֵינֵי בָּאֲחִיו וּבָאִשֶׁת חִיקוּ וּבִיתֵר בְּנֵיו
 אֲשֶׁר יוֹתִיר: הַאִישׁ הִרְךָ בְּךָ וְהַעֲנֵג מְאֹד תִּרְעַ
 עֵינֵי בָּאֲחִיו וּבָאִשֶׁת חִיקוּ וּבִיתֵר בְּנֵיו אֲשֶׁר יוֹתִיר:
 גְּבָרָא דְרַפִּיךָ בְּךָ וְדַמְפַנְק לְחַדָּא תְּבַאֵשׁ עֵינָהּ
 בְּאַחֵיהּ וּבְאִמַּת קְזִמָּה וּבְשָׂאֵר בְּנוֹהֵי דִי יִשְׂאֵר:
 ַּ מֵתַת | לְאַחַד מֵהֶם מִבֶּשֶׁר בְּנֵיו אֲשֶׁר יֹאכֵל
 מִבְּלֵי הַשָּׂאִיר־לוֹ כֹּל בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יִצִּיק
 לָךְ אִיבֶךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ: מֵתַת | לְאַחַד מֵהֶם
 מִבֶּשֶׁר בְּנֵיו אֲשֶׁר יֹאכֵל מִבְּלֵי הַשָּׂאִיר־לוֹ כֹּל
 בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יִצִּיק לָךְ אִיבֶךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ:
 מִלְּמַתַּן לְחַד מְנַהוּן מִבֶּשֶׁר בְּנוֹהֵי דִי יִכּוֹל מִדְּלָא
 אִשְׁתַּאֵר לֵה פְּלָא בְּצִירָא וּבְעֻקְתָּא דִּי יַעַק לָךְ
 סְנַאָךְ בְּכָל קְרוֹיֶיךָ: ַּ הִרְפָּה בְּךָ וְהַעֲנֵגְתָּ אֲשֶׁר
 לֹא־נִסְתָּה כַּפ־רַגְלָהּ הַצַּג עַל־הָאֲרֶץ מֵהִתְעַנֵּג
 וּמִרְךָ תִּרְעַ עֵינָהּ בְּאִישׁ חִיקָה וּבְבִנָּה וּבְכַתְּתָה:
 הִרְפָּה בְּךָ וְהַעֲנֵגְתָּ אֲשֶׁר לֹא־נִסְתָּה כַּפ־רַגְלָהּ הַצַּג
 עַל־הָאֲרֶץ מֵהִתְעַנֵּג וּמִרְךָ תִּרְעַ עֵינָהּ בְּאִישׁ חִיקָה
 וּבְבִנָּה וּבְכַתְּתָה: דְּרַפִּיכָא בְּךָ וְדַמְפַנְקָא דִּי לֹא
 נְסִיאַת פְּרַסַּת רַגְלָהּ לְאַחַתָּא עַל אֲרַעָא מִמְּפַנְקוּ
 וּמִרַפִּיכּוּ תְּבַאֵשׁ עֵינָהּ בְּגָבֵר קְזִמָּה וּבְכַרְהָ
 וּבְכַרְתָּה: ַּ וּבְשִׁלְיֹתָהּ הַיוּצֵת | מִבֵּין רַגְלֶיהָ
 וּבְבִנָּיהָ אֲשֶׁר תִּלְדַּ בִּי־תֹאכְלֵם בְּחֶסֶר־כֹּל

בְּסַתֵּר בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יִצִּיק לָךְ אִיבֶךָ
 בְּשְׁעָרֶיךָ: וּבְשִׁלְיֹתָהּ הַיוּצֵת | מִבֵּין רַגְלֶיהָ וּבְבִנָּיהָ
 אֲשֶׁר תִּלְדַּ בִּי־תֹאכְלֵם בְּחֶסֶר־כֹּל בְּסַתֵּר בְּמִצּוֹר
 וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יִצִּיק לָךְ אִיבֶךָ בְּשְׁעָרֶיךָ: וּבַזְעַר
 בְּנֵהָא דִּי־פִקּוּן מַנָּה וּבְבִנָּהָא דִּי תִלִּיד אַרִי תִיכְלַנְוּ
 בְּחִסְרוֹת פְּלָא בְּסַתֵּרָא בְּצִירָא וּבְעֻקְתָּא דִּי יַעַק
 לָךְ סְנַאָךְ בְּקְרוֹיֶיךָ: ַּ אִם־לֹא תִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
 אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת הַפְּתָכִים בְּסִפְרָא
 הַזֶּה לְיִרְאָה אֶת־הַשֵּׁם הַנּוֹכַבֵּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֵת
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: אִם־לֹא תִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־
 דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת הַפְּתָכִים בְּסִפְרָא הַזֶּה לְיִרְאָה
 אֶת־הַשֵּׁם הַנּוֹכַבֵּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
 אִם לֹא תִשְׁר לְמַעַבְדַּ יֵת כָּל פְּתַגְמֵי אוֹרִיתָא הַדָּא
 דְּכַתִּיבִין בְּסִפְרָא הַדִּין לְמַדְחַל יֵת שְׁמָא יִקְרִיא
 וְדַחִילָא הַדִּין יֵת יִי אֱלֹהֶיךָ: ַּ וְהַפְּלָא יְהוָה
 אֶת־מִכְתָּבְךָ וְאֵת מִכּוֹת זְרַעְךָ מִכּוֹת גְּדֻלַּת
 וְנִאֲמָנוֹת וְחִלִּים רַעִים וְנִאֲמָנִים: וְהַפְּלָא יְהוָה
 אֶת־מִכְתָּבְךָ וְאֵת מִכּוֹת זְרַעְךָ מִכּוֹת גְּדֻלַּת וְנִאֲמָנוֹת
 וְחִלִּים רַעִים וְנִאֲמָנִים: וַיִּפְרֹשׂ יִי יֵת מִחַתְּךָ וַיֵּת
 מַחַת בְּנֶיךָ מַחֵן רַבְרָבֵן וּמַהִימָנֵן וּמַכְתָּשִׁין בִּישִׁין
 וּמַהִימָנִין: ַּ וְהַשִּׁיב בְּךָ אֵת כָּל־מִדּוֹה מַצְרִים
 אֲשֶׁר יִגְרַת מִפְּנֵיהֶם וְדַבְּקוּ בְּךָ: וְהַשִּׁיב בְּךָ אֵת
 כָּל־מִדּוֹה מַצְרִים אֲשֶׁר יִגְרַת מִפְּנֵיהֶם וְדַבְּקוּ בְּךָ:
 וַיִּתֵּב בְּךָ יֵת כָּל מַכְתָּשֵׁי מַצְרִים דִּי דַחֲלַתָּא
 מִקְדַּמִּיהוּן וְדַבְּקוּן בְּךָ: ַּ אִם גַּם פְּלַחֲלִי וְכָל־
 מִפְּהָ אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב בְּסִפְרָא הַתּוֹרָה הַזֹּאת
 יַעֲלֵם יְהוָה עֲלֶיךָ עַד הַשְּׁמֹדֶךָ: גַּם פְּלַחֲלִי
 וְכָל־מִפְּהָ אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב בְּסִפְרָא הַתּוֹרָה הַזֹּאת
 יַעֲלֵם יְהוָה עֲלֶיךָ עַד הַשְּׁמֹדֶךָ: אַף כָּל מַרְעַ וְכָל
 מַחָא דִּי לֹא כְּתִיבִין בְּסִפְרָא דְאוֹרִיתָא הַדָּא יִיתַנּוּן
 יִי עַלְךָ עַד דִּישְׁתַּצֵּךְ: ַּ וְנִשְׂאֲרַתֶּם בְּמַתִּי מַעֲטָא
 תַּחַת אֲשֶׁר הִייתֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב בִּי־לֹא
 שְׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְנִשְׂאֲרַתֶּם בְּמַתִּי
 מַעֲטָא תַּחַת אֲשֶׁר הִייתֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב

מִיִּיתֶן עָרֵב וּבְעָרֵב תֹּאמְרֵן מִיִּיתֶן בְּקָר מִפְּחַד
 לְבָבְךָ אֲשֶׁר תִּפְחָד וּמִמְרָאָה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר
 תִּרְאֶה: בְּבִקֵּר תֹּאמְרֵן מִיִּיתֶן עָרֵב וּבְעָרֵב תֹּאמְרֵן
 מִיִּיתֶן בְּקָר מִפְּחַד לְבָבְךָ אֲשֶׁר תִּפְחָד וּמִמְרָאָה
 עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה: בְּצַפְרָא תִימַר מִן יִתֵּן רַמְשָׁא
 וּבְרַמְשָׁא תִימַר מִן יִתֵּן צַפְרָא מִתְּוֹהוּת לְבָבְךָ דִּי
 תְּהִי תְּוֹה וּמִחֲזוּ עֵינֶיךָ דִּי תְּהִי חֲזִי: ^ס וְהִשְׁבִּיבְךָ
 יְהוָה | מְצָרִים בְּאֵינִיּוֹת בְּדַרְדָּר אֲשֶׁר אִמְרַתִּי לָךְ
 לֹא־תִסְיַף עוֹד לְרֵאתָהּ וְהִתְמַפְרֵתִם שֵׁם
 לְאִיבִיד לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קִנְיָה: וְהִשְׁבִּיבְךָ
 יְהוָה | מְצָרִים בְּאֵינִיּוֹת בְּדַרְדָּר אֲשֶׁר אִמְרַתִּי לָךְ
 לֹא־תִסְיַף עוֹד לְרֵאתָהּ וְהִתְמַפְרֵתִם שֵׁם לְאִיבִיד
 לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קִנְיָה: וְגִתִּיכְנֹךְ ^י מְצָרִים
 בְּסַפִּינָן בְּאַרְחָא דִּי אֲמַרִית לָךְ לֹא תוֹסֵף עוֹד
 לְמַחֲזִיָּה וְתוֹדִבְנִין תִּפְּסֵן לְבַעֲלֵי דְכַבְּךָ לְעַבְדִּין
 וְלֹא־מִקְּוֵן וְלִית דְּקִנְיָה: ^ס אֱלֹהֵי דְבָרֵי הַבְּרִית
 אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לְכַרֵּת אֶת־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָא מוֹאָב מִלְּבַד הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּתַבְתָּ
 אִתָּם בְּחָרֹב: אֱלֹהֵי דְבָרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה לְכַרֵּת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָא מוֹאָב
 מִלְּבַד הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּתַבְתָּ אִתָּם בְּחָרֹב: אֵלֶיךָ
 פִּתְגָמֵי קִימָא דִּי פִּקִּיד ^י יֵת מֹשֶׁה לְמַגְזֹר עִם בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא דְּמוֹאָב בֵּר מִקִּימָא דִּי גִזֹּר עִמְהוֹן
 בְּחָרֹב: ^פ

כִּי־לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְתִשְׁתַּאֲרוּן
 בְּעַם זַעַר חֲלָף דִּי תְּוִיתוּן כְּכּוֹכְבֵי שָׁמַיָא לְמִסְגֵּי
 אֲרִי לֹא קִבְּלִיתָא לְמִימְרָא דִּי ^י אֱלֹהֶיךָ: ^ס וְהָיָה
 כְּאֲשֶׁר־שָׁשׂ יְהוָה עֲלֵיכֶם לְהִיטִיב אֶתְכֶם
 וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם כֵּן יֵשִׁישׂ יְהוָה עֲלֵיכֶם
 לְהֹאבִיד אֶתְכֶם וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וְנִסְחַתְתֶּם
 מֵעַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־אַתָּה כְּאֲשֶׁמָה לְרִשְׁתָּהּ:
 וְהָיָה כְּאֲשֶׁר־שָׁשׂ יְהוָה עֲלֵיכֶם לְהִיטִיב אֶתְכֶם
 וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם כֵּן יֵשִׁישׂ יְהוָה עֲלֵיכֶם לְהֹאבִיד
 אֶתְכֶם וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וְנִסְחַתְתֶּם מֵעַל הָאָדָמָה
 אֲשֶׁר־אַתָּה כְּאֲשֶׁמָה לְרִשְׁתָּהּ: וְהָיָה כִּמְאֵ דְחַדִּי
^י עֲלֵיכֹן לְאוֹטְבָא יִתְכוֹן וּלְאַסְגָּא יִתְכוֹן כֵּן
 יִחַדִּי ^י עֲלֵיכֹן לְאוֹבְדָא יִתְכוֹן וּלְשַׁצָּאָה יִתְכוֹן
 וְתִשְׁלַטְלוּן מֵעַל אֲרַעָא דְאַתְּ עֲלַל לְתַמְּן לְמִירְתָּהּ:
^ס וְהִפְיִצְךָ יְהוָה בְּכָל־הָעַמִּים מִקְּצֵה הָאָרֶץ
 וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ וְעַבְדְּתָ שֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתָ אֶתָּה וְאִבְתִּיד עֵץ וְאִבֹּן:
 וְהִפְיִצְךָ יְהוָה בְּכָל־הָעַמִּים מִקְּצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה
 הָאָרֶץ וְעַבְדְּתָ שֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתָ
 אֶתָּה וְאִבְתִּיד עֵץ וְאִבֹּן: וּבִדְרֹךְךָ ^י בְּכָל עַמְמֵיָא
 מִסְּפִי אֲרַעָא וְעַד סִפִּי אֲרַעָא וְתִפְלַח תִּפְּסֵן
 לְעַמְמֵיָא פְּלַחֵי טַעוּתָא דִּי לֹא יִדְעֶתָ אֶת וְאִבְתִּיד
 אֲעָא וְאִבֹּנָא: ^ס וּבְגוּיִם הָהֵם לֹא תִרְגִּיעַ וְלֹא־
 יִהְיֶה מְנוּחַ לְכַפ־רִגְלְךָ וְנִתְּן יְהוָה לָךְ שֵׁם לֵב
 רָגְו וּכְלִיזוֹן עֵינִים וְדֹאֲבוֹן נַפְשׁ: וּבְגוּיִם הָהֵם לֹא
 תִרְגִּיעַ וְלֹא־יִהְיֶה מְנוּחַ לְכַפ־רִגְלְךָ וְנִתְּן יְהוָה לָךְ
 שֵׁם לֵב רָגְו וּכְלִיזוֹן עֵינִים וְדֹאֲבוֹן נַפְשׁ: וּבְעַמְמֵיָא
 הָאֵנוּן לֹא תְּנוּחַ וְלֹא יֵהָא מְנוּחַ לְפָרְסַת רִגְלְךָ וְיִתֵּן
^י לָךְ תִּפְּסֵן לֵב דְּחַל וְחִשְׁכַת עֵינֵיךָ וּמִפְּחַן נַפְשׁ:
^ס וְהָיוּ חֲטִיף תְּלָאִים לָךְ מִנְּגַד וּפְחַדְתָּ לִילָה
 וְיוּמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחִייד: וְהָיוּ חֲטִיף תְּלָאִים לָךְ
 מִנְּגַד וּפְחַדְתָּ לִילָה וְיוּמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחִייד:
 וְיִהוּן חֲטִיף תִּלְן לָךְ מִקְּבַל וְתְּהִי תְּוֹה לִילָא
 וְיִמְמָא וְלֹא תְּהִימִין בְּחִייד: ^ס בְּבִקֵּר תֹּאמְרֵן

מפסוֹר ו ותבאו אל־המקום הזה ויצא סיון מל־ד־
חִשְׁבוֹן ועוג מל־ד־הַבְּשֵׁן לקראתנו למלחמה
ונבם: ותבאו אל־המקום הזה ויצא סיון מל־ד־
חִשְׁבוֹן ועוג מל־ד־הַבְּשֵׁן לקראתנו למלחמה ונבם:
ואתיתון לאתרא הדין ונפק סיון מלפא
דחשבון ועוג מלפא דמתנן לקדמותנא לאגחא
קרבא ומחונון: ו נקח את־ארצם ונתנה לנחלה
לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי: ונקח את־
ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט
המנשי: ונסבנא ית ארעהון ויהבנה לאחסנא
לשבטא דראובן ולשבטא דגד ולפלגות שבטא
דמנשה: ושמרתם את־דברי הבֵּרית הזאת
ועשיתם אתם למען תשפילו את פל־אשר
תעשו: ושמרתם את־דברי הבֵּרית הזאת
ועשיתם אתם למען תשפילו את פל־אשר
תעשו: ותשרון ית פתגמי קימא הדא ומעבדון
יתהון בדיל דתצלחון ית כל די מעבדון:

פ פ כ"ב פסוקים, לעברד"ו סימן.

והמפתים הגדלים ההם: המפות הגדלת אשר
ראו עיניך האתת והמפתים הגדלים ההם: נסי
ברכיאי די חזאה עיניך אתיא ומופתיא רברכיאי
האנון: ג ולא־נתן יהוה לכם לב לדעת ועינים
לראות ואזנים לשמע עד היום הזה: ולא־נתן
יהוה לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע
עד היום הזה: ולא יחב יי לכון לבא למדע
ועינין למחזי ואדינין למשמע עד יומא הדין:
- ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר לא־בלו
שלמתיכם מעליכם ונעלך לא־בלתה מעל
רגלך: ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר לא־
בלו שלמתיכם מעליכם ונעלך לא־בלתה מעל
רגלך: ודברית יתכון ארבעין שנין במדברא לא
בליתא פסותכון מנכון ומסנך לא עדו מעל
רגלך: ה לחם לא אכלתם ויין ושכר לא
שתיתם למען תדעו כי אני יהוה אלהיכם:
לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם למען
תדעו כי אני יהוה אלהיכם: לחמא לא אכלתון
וחמר חדת ועתיק לא שתיתון בדיל דתדעון ארי
אנא יי אלהכון:

הפטרה לפרשת כי תבוא בישעיה פרק ט

ט א קומי אורי פי בא אורך וכבוד יהוה עליך זרח: ב כִּי־הנה החשך יכסה־ארץ וערפל
לאמים ועליך זרח יהוה וכבודו עליך יראה: ג והלכו גוים לאורך ומלכים לנהג זרחך:
- שאי סביב עיניך וראי פלם נקבצו באורך בנגיד מרחוק יבאו ובנתיד על־צד תאמנה:
ה אז תראי ונהרת ופחד ורחב לבבך כִּי־יהפך עליך המון ים חיל גוים יבאו לך: ו שפעת
גמלים תכסך בכרי מדין ועיפה פלם משבא יבאו זרב ולבונה ישאו ותהלות יהוה יבשרו:
ז פל־צאן קדר יקבצו לך אילי גביות ישראל ונגדו יעלו על־רצון מזבחי ובית תפארתי אפאר:
ח מִי־אלה פגע תעופינה וכיונים אל־ארפתיהם: ט פִּי־לי א אים יקוו ואגיות תרשיש
פראשונה להביא בנגיד מרחוק פספס וזהבם אתם לשם יהוה אלהיך ולקדוש ישראל פי
פארך: י ובנו בני־נבל חומתיך ומלכיהם ישראל ונגדו יעלו על־רצון מזבחי ובית תפארתך:
יא ופתחו שעריך תמיד יומם ולילה לא יסגרו להביא אליך חיל גוים ומלכיהם נהוגים:

יב פִּי־הַגּוֹי וְהַמְּמַלְכָה אֲשֶׁר לֹא־יַעֲבֹדוּךָ יֵאָבְדוּ וְהַגּוֹיִם חָרַב יַחֲרֹבוּ: יג כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן אֵלֶיךָ
 יָבוֹא כְּרוֹשׁ תִּדְהָר וְתֵאשׂוּר יַחֲדוּ לְפָאֵר מְקוֹם מְקַדְּשֵׁי וּמְקוֹם רַגְלֵי אַכְבֵּד: יד וְהִלְכּוּ אֵלֶיךָ
 שְׂחוֹחַ בְּנֵי מַעֲנִיךָ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ עַל־כַּפּוֹת רַגְלֶיךָ כָּל־מְנַאֲצֶיךָ וְקִרְאוּ לְךָ עִיר יְהוָה צִיּוֹן קְדוֹשׁ
 יִשְׂרָאֵל: טו תַּחַת הַיּוֹתֶךָ עֲזוּבָה וְשִׁנוּאָה וְאִין עוֹבֵר וְשִׁמְתֶיךָ לְגֵאוֹן עוֹלָם מִשׁוֹשׁ דָּוָר וְדוֹר:
 טז וַיִּנְקַתְּ חֶלֶב גּוֹיִם וְשֵׁד מַלְכִּים תִּינְקִי וַיִּדְעַת פִּי־אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֶךָ וְגֵאלְךָ אֲבִיר יַעֲקֹב:
 יז תַּחַת הַנְּחֻשֶׁת אָבִיא זֶהָב וְתַחַת הַבְּרֹזֶל אָבִיא כֶּסֶף וְתַחַת הַעֲצִים נְחֻשֶׁת וְתַחַת הָאֲבָנִים
 בְּרֹזֶל וְשִׁמְתִי פְקַדְתֶּךָ שְׁלוֹם וְנִגְשִׁיךָ צְדָקָה: יח לֹא־יִשְׁמַע עוֹד חֶמֶס בְּאַרְצֶךָ שֹׁד וְשֹׁבֵר
 בְּגִבּוֹלֶיךָ וְקִרְאֵת יִשׁוּעָה חוֹמֹתֶיךָ וְשִׁעְרֶיךָ תִּהְיֶה: יט לֹא־יְהִי־לְךָ עוֹד הַשְּׁמֵשׁ לְאוֹר יוֹמָם
 וְלַלַּיְלָה תִירָח לֹא־יֵאִיר לְךָ וְהִי־לְךָ יְהוָה לְאוֹר עוֹלָם וְאֱלֹהֶיךָ לְתַפְאֲרֶתְךָ: כ לֹא־יָבֹא עוֹד
 שִׁמְשֹׁךְ וַיִּרְחֹךְ לֹא יֵאֶסֶף כִּי יְהוָה יְהִי־לְךָ לְאוֹר עוֹלָם וְשִׁלְמוֹ יִמִּי אֲבֹלְךָ: כא וְעַמֶּךָ בְּלִים
 צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ נֹצֵר מִטְעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאֵר: כב תִּקְמֹן יְהוָה לְאַלְפֵי וְהִצְעִיר
 לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי יְהוָה בְּעַתָּה אַחִישָׁנָה:

לזכות אנשי החסד הדגולים
 הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחזיו
 ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
 בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש